

SWAT
MATE

Anticivilisatoriskt zine Sommar 2020 nummer Eld

Innehåll

Intro	3
Ensamvargar är inte ensamma	6
Om vilda attacker och moraliserande av våld	13
Samhällsfientlig anarki.	15
En individs anticivilisatoriska väg	20
Normbrott	28
To death, the love of my life.....	32
Att (försöka) hålla snuten på avstånd.....	38
En solidaritet utan namn.....	43
Sweden is a socialist trap.....	44
Mellan tydliga tvivels tvångströjor	45
Slaveri är det normala och teknologins fördummande effekt.	47

Lämna bidrag

Vi tar gärna emot texter eller grafik kopplat till vårt ämne - anticivilisatorisk anarki. Förutom att texterna ska ha en koppling till anticivilisation finns inga begränsningar i innehåll - korta, långa, poetiska, kritiska och så vidare. Grafiken ska vara svartvit/gråskala, ha en storlek som en stående A5 (148x210mm) och en upplösning på 300 dpi. Huvudspråket är svenska men om du skriver på engelska, norska eller danska publicerar vi det också. Alla bidrag publiceras anonymt så länge texten inte är en översättning av en redan publicerad text. Du kan maila bidraget till "svartmane att riseup punkt net". Deadline för nästa nummer är den 1 juni 2021.

Svart måne nummer Eld

Sommar 2020

Anti-copyright

Intro

Du håller nu första numret av det anarkistiska zinet Svart måne i din hand. Svart måne är en publikation som fokuserar på den anticivilisatoriska anarkin. Det har tidigare funnits en del periodiska skrifter inom detta område. Det som skiljer Svart måne från de tidigare är att det kommer läggas ett betydligt mindre fokus på den primitivistiska tendensen. Det finns massa idéer och erfarenheter från att leva ett anticivilisatoriskt liv utan att gå så långt som att leva primitivistiskt. Och det är dessa erfarenheter vi vill utgå ifrån och bygga vidare på.

Förhoppningen är att detta zine kan bredda diskussionerna och föra in friska omrörande vindar i den skandinaviska anarkistvärlden. Många anarkister grundar sin anarki i de 150-åriga vänstertraditionerna. Men att vara anarkist och samtidigt försvara industrisamhället går inte ihop. Det spelar ingen roll om vi kallar systemet kapitalistiskt eller socialistiskt. Civilisationen (industrisamhället) bygger på exploatering och extrahering av resurser (människor/andra djur, växter och jordmineraler etcetera) och detta kan aldrig vara eller bli anarkistiskt. En människocentrerad värld som utgår från ett system baserat på slaveri och ekologisk utsugning kan aldrig bli frihetligt.

Det vänsteristiska synsättet har sin huvudsakliga grund i bekvämlighet och att inte våga släppa taget om tryggheten som civilisationen erbjuder. Folk vill leva ett ”gott liv”. Och i längtan efter det goda livet försvaras skitsamhället.

Men en behöver tänka de obekväma tankarna och ställa de obekväma frågorna ifall en verkligen menar allvar med att leva i frihet. Och för att leva ett fritt liv behöver civilisationen rivas, både omkring oss såväl som inom oss. Men att riva skitsamhället kan bara vara en dröm, en dröm som aldrig kommer bli verklighet. Den världsomspännande revolutionen kommer aldrig komma. Civilisationen kommer hamna i olika kriser men kommer hela tiden återuppfinna sig själv. Och civilisationens förmåga att ständigt förnya sig själv gör den odödlig. Det vi kan påverka är oss själva. Men det är ingen enkel uppgift att utmana alla de år av civiliserande traumatisering som finns i våra kroppar och själar. Men att det är svårt är ingen ursäkt.

Så hur ser ett fritt liv ut utan civilisation (eller i alla fall så lite civilisation som möjligt)? Hur kan vi leva ett fritt liv när vi är omringad av civilisationen? Och vilka olika uttryck får kampen? Det är dessa frågor vi kommer närma oss och vrida och vända på.

Eld

Detta nummer heter eld - en av de förstörande krafterna som finns i vårt universum. Eld har en viktig betydelse för den anarkistiska kampen. Samtidigt som det är en kraft som förstör och som används för att attackera staten och cheferna är det också en kraft som sprider värme och inspiration. Elden har alltså både en förstörande och en skapande kraft.

Molotoven är kanske det mest ikoniska vapen som anarkister använder i sin kamp mot chefer och snutar. Vem som helst kan skapa sin egen vapenarsenal och effekten är demoraliserande för makten. En brinnande snut får oftast panik och kräver ofta flera kollegors hjälp för att släcka elden. Med många bäckar små kan betydande skada tillfogas makten.

Den brinnande barriaden är ett annat ikoniskt verktyg som används för att hålla snutarna på avstånd. Så länge elden kan matas med bildäck, parkbänkar och snutbilar kan gator, torg och skogar hållas fria. Det är med eldens hjälp som vi kan ta vår frihet.

Det finns få angrepp som inspirerar så mycket som en attack av eld. Oavsett om det är en snutbil eller en byggnad som brinner känns det alltid fint att någon tog initiativet att attackera det rådande. Och eldarna som fortfarande brinner i Chile och Grekland fastän repressionen är brutal är väldigt inspirerande.

Inspirationen som kommer av att någon väljer att attackera är den samlande och skapande kraften som elden har. Det negativa förstörandet förvandlas genom inspirationen till den positiva viljan att förstöra mer. Och det är något oerhört befriande och glädjefyllt att vara del av den kraft som får snutbilen, kapitalistbyggnaden eller fängelset att slukas av elden.

Textbidrag - nästa nummer

Inför detta nummer gick vi ut och bad om att kamrater skulle lämna textbidrag till Svart måne. Det var väldigt glädjande att se att denna önskan om texter besvarades av några individer. Nästa nummer beräknas komma ut sommar 2021. Deadline till att lämna bidrag är den 1 juni 2021. Skicka in ditt bidrag till svartmane att riseup punkt net.

Anonymitet

Alla texter utom översättningarna är anonyma. Detta är delvis en säkerhetsaspekt men också ett sätt att nollställa förväntningarna när läsaren läser texten. På detta sätt kan texterna förhoppningsvis läsas med ett mer öppet sinne.

Nihilism är negation

Även om en del texter i detta nummer använder begreppet nihilist vill vi understryka att detta är problematiskt. Nihilism är en total negering av allt civiliserat.

Och att kalla sig nihilist spelar rakt in i den fälla som en försöker undvika. Att kategorisera är en grundfunktion i den civiliserade världen. Det är ett sätt att förenkla och därmed förminska det komplexa. Att förvandla den myriad av ständigt rörlig mångfald som vår värld består av, till något förenklat och statiskt. Det är precis denna kategorisering som den akademiska forskningsvärlden specialiserat sig på. Och som en följd av detta finns idag extremt förstelnade synsätt. Som att kroppar bara är en kemisk ”fabrik” som utan problem kan manipuleras av technoindustriellt framtagna kemikalier, så kallad medicin. Och detta synsätt har till och med fått för sig att det utan problem går att påverka psyket med så kallad psykofarmaka.

En annan förstelnings- och förenklingsprocess är den som tvingar våra själar in i det binära och strikt hetrosexuella skitsamhället. All form av strikthet, all form av statisk moral och etik är att göra våld på våra fria själar. Denna förenklingsprocess som civilisationen kallar för uppfostran och som föräldrar, släktingar, vänner, dagis, skola, jobb, socialtjänst, sjukvård, psykvård, snutar, fängelse, etcetera med olika grad av våld utför, gör att människan förvandlas till känslomässigt traumatiserade löneslavar. All denna förenkling och civilisering är precis vad anticivilisation vill förkasta. Och i förkastandet går nihilismen längst. Vi är inga nihilister. Vi är fria ständigt föränderliga odefinierbara individer.

Coronapandemin och kontrollsamhället

Det är omöjligt att inte kommentera den rådande pandemipaniken och den grad av kontroll som coronadiktaturer runt världen har infört. Det är fruktansvärt att våra nära och kära dör eller riskerar att dö av detta virus. Och tillhör du en riskgrupp - gör vad du kan för att inte bli smittad. Men det är vårt samhälle som skapat grunden till att en potentiellt dödlig organism tagit sig från Kina till resten av världen på några månaders tid. Reformister anser att samhället efter krisen inte ska gå tillbaka till hur det var tidigare, men de missar grundpoängen. Det går inte att reformera sig ur denna skit eftersom skiten är problemet. Ända sedan pestens tid har det varit uppenbart att staden är en dödsfälla. Och idag är alla de naturliga gröna ytor som skulle kunna fungera som barriärer utplånade och ersatta av små instängda klossar av betong, tegel och plast. Staden, ekonomin och skitsamhället, är i sådana här situationer livsfarliga och går inte att rädda eller reformera. Bara att överge.

Dessa kriser kommer återkomma framöver. Covid-19 är här för att stanna och kommer bli en del av den årliga influensan. Och kommer följas av nya pandemier eller naturkatastrofer. Krisen kommer normaliseras och bli en del av vardagen och all makt som statsapparaterna gett sig själva, all frihet som tagits de senaste månaderna kommer inte ges tillbaka. Med hjälp av de kommande kriserna kommer statsapparaten skapa ursäkter för att fortsätta utöka sin kontroll.

Men denna kontroll behöver anarkister bryta och förstöra. Friheten behöver tas tillbaks. Att attackera det rådande är djupt befriande. Statsapparatusens kontrollmedel - snutar, kameror, drönare och kommande 5G-master behöver störas. Den allmänna gentriferingen behöver avbrytas så att de få vilda platserna som finns kvar i de urbana miljöerna - de övergivna byggnaderna eller platserna, de "farliga" områdena där snuten inte känner sig säker - fortsätter vara platser där kaos får utrymme. Och i kaoset går det att hitta övergivna platser. Här går det att experimentera och leva ett anarkistiskt liv. Riktig frihet behöver övas på och testas och prövas. Det är då anarkister kan gå från att bara prata om (harmlösa) teorier till att faktiskt leva (farliga) anarkistiska liv.

Carpe noctem

Ensamvargar är inte ensamma

Skrivet av medlemmar i Synomosia Pyrenon Tis Fotias (SPF) - Konspiration av Celler av Eld - Cellen Medlemmar i fängelse, FAI/FRI 2012. [Översatt från den engelska översättningen av Lone wolfs are not alone, originalspråk grekiska]

Idag lever vi i en tid av rädsla, kungadömet av förfall. Runt omkring oss sprids en sjuk värld, som tyvärr vägrar att dö. Den ekonomiska världen faller utan att kollapsa. Alla de olika ideologernas präster, forskare, ekonomer, journalister,

politiker, sociologer, syndikalister, marxister, humanitärer, filantroper ansluter till en allmän sanning kallad ”ekonomisk kris”.

Den ekonomiska krisens ande svävar ovanför de tidigare privilegade territorierna i västvärldens civilisation och som efterlämnar massgravar och krigsruiner i ”utvecklingsländer” i resten av världen.

Men vi vägrar den sanning de erbjuder. Vi vägrar acceptera ett liv baserat på statistik. Siffror kan inte förklara varför vår värld blir fattigare. Med fattigdom menar vi inte bara fattigdomen i shoppingcentrum. Vi menar fattigdomen i ord, känslor, tankar, relationer och upplevelser. Vi menar det tillstånd som får de inburade moderna människohusdjuren att fångsla sig själv i metropolis.

Idag finns en kris som får våra liv att bli fattigare. Men det är inte en ekonomisk kris, Det är en kris av våra värderingar. Samhället ersatte våra värderingar av frihet, respekt, solidaritet och värdighet med en plats i konsumentparadiset. Nu är tiden inne för det att falla ner i helvetet, för idag är det system som tillbetts under så lång tid på väg att kollapsa.

Det moderna livets ambassadörer pratar om att frälsa ekonomin genom saneringar och utvecklingsprogram, medan vänsterideologerna ber om institutioners utrensningar. I Grekland ansluter sig tyvärr de byråkratiska sociala anarkisterna i den absurda dansen och fantiserar om en återuppståndelse av de döda ideologierna som talar om att självorganisera produktionsmedlen och arbetarkollektiven.

De socialistiska anarkisterna avvisar systemet, men istället för att förstöra klassidentiteterna och ekonomin, talar de dess språk. De talar om att störta det rådande men utan att förgöra den economicentriska logiken inom dem. För oss anarko-individualister och nihilister är inte ekonomin en nyckel till att frigöra oss. Ekonomin är en del av problemet och problemet självt. Enda sättet att angripa själva kärnan i problemet är att förstöra ekonomin och dess separation och istället tala om de mänskliga relationerna. Världen kommer inte att bli bättre eller friare om vi kollektiverar arbete utan det är bara om vi krossar relationen till arbete och förstör dess mentalitet, etik och kultur. Detta kommer påverka vår vänskap, kärlek, begär och meningen med livet.

På vägen mot ett oavbrutet anarkistiskt uppror behåller vi inget från det förflutna som håller oss tillbaks. Vi river myterna om det revolutionära subjektet, om proletariatet, den eviga väntan på de rätta objektiva förhållandena, sociala likheterna med populationen och den slöa massans oförmåga till handling som får oss att kvävas...

Om vi ser bakåt i tiden känner vi igen spåren av våra egna. Spår som ensamvargar lämnat efter sig när de följde sin egen väg i sin egen tid. Det är alla de konspiratoriska illegalistiska anarkister som gjort den anarkistiska insurrektionen till sitt

enda hem. Det är dem som valde att hålla sig ifrån glorian i de döda ideologierna och byråkraterna i den sociala anarkismen som väntar på massan innan de börjar upproret. Ensamma och unika beväpnar de sina begär, går förbi den patetiska ruttna massan och stormar himmeln.

Deras stjärnor får våra ögon att glittra, elden att fylla våra tankar, hämndens vendetta slår i våra hjärtan, våra händer omsluta vapnen och dynamiten som de lämnade åt oss. Vi lever för en oavbruten explosion av aktioner, tankar, känslor och begär som tar oss till världens ände.

Det finns ingen nostalgi, bara idag för imorgon är allt för sent. Idag är vår tur, vårt liv och vår tid.

Anarko-individualismen och nihilismen är porten till den nya anarkin som välkomnar oss. I denna tid av generaliserad kris går solen av den nya anarkin ständigt upp. Nu när den globala ekonomin är sjuk letar vi inte efter ett rättvist socialt botemedel utan istället letar vi efter giftet som kan orsaka dess slutgiltiga död.

Som vi skrev tidigare så är livet, även innan det blev strypt av den ekonomiska krisen, plågat av desperationen, illusionen och ensamheten i det moderna samhället.

Det är därför viktigt att tänka, att känna och att attackera allt som glorifierar maktens imperie, allt som glorifierar dyrkan av den ekonomiska religionen, allt som bär med sig tystnadens och stagnationens död. Och även om vi ibland verkar vara ensamma galna människor är vi säkra på att vi inte är ensamma. Vi lever i ett hem fullt av röster, drömmar, begär, skratt, bekymmer och aktioner... Vårt hem har inga värdar eller gäster, det tillhör oss alla. I vårt hem pratar vi inte bara ett språk utan många och vi kommunicerar alltid med våra ögon.

Vår källare är fylld med vapen, sprängämnen, planer och kommunikéer. Oavsett vad våra fiender tar från oss är våra händer och begär alltid beväpnade. Vid vårt bord finns alltid stolar och fyllda glas för nya vänner och kamrater som vi aldrig träffat tidigare. Det finns också alltid några tomma stolar för de systrar och bröder som inte kan närvara. För de fallna, för de efterlysta och för de fängslade. Deras glas är alltid fyllda för de är alltid nära oss. Vårt hem har inga dörrar, inga rum och inte ens väggar. Vårt hem har inget tak för det skulle skymma himmeln och stjärnorna. Vårt hem har inga fönster för det skulle hindra vinden. Vårt hem har inga adresser. Vårt hem finns i våra hjärtan. Vårt hem är FAI/IRF och vi kommer aldrig lämna det oavsett om det är lätta eller svåra tider.

FAI/IRF är det sjunkna atlantis av praktisk teori. Det är punkten där tanke och aktion möts. Där drömmar och verklighet möts. Där poesi och våld möts. Där begär och beslut möts. Det är individen i gruppen...

För tillfället deltar många individuella anarkister och celler i nätverket FAI/IRF. Nätverket är en illegalistisk anarkistisk samling av egoister som avskyr hierarkierna i den marxistiska organisationen och byråkratin bland de reformistiska anarkisterna.

Det finns ingen förbestämd ordning eller regler, vår enda kompass är våra värderingar; direkt aktion, anarkistisk kritik av den sociala passiviteten, internationell solidaritet och konstant uppror. På samma gång har vi praktikens anarkister en osläckbar törst att kontinuerligt omformulera FAI/IRF genom att sätta de mänskliga begären i centrum. Vi känner inget behov av att föreslå en färdig lösning för ett bättre samhälle. Vårt liv behöver inga färdiga lösningar. Det är genom experiment och misstag som vi kan skapa vår frihet. Och från de förstelnade traditionella ideologierna kan vi bara förvänta oss gift.

Den insurrektionell-nihilistiska-anarkistiska tanken lever vidare, inte som en skinande och slutgiltig ideologi, utan tvärtom, genom att söka den dialektiska konfrontationen antingen för att testa sig själv genom att övervinna de menings-skiljaktigheter som den måste konfrontera, eller när den upptäcker sina egna luckor och omformuleras från en ny utgångspunkt. På detta sätt är FAI/IRF inte slutet på vägen till den färdiga utopin utan en av de alltid pågående/föränderliga vägarna mot anarki.

Detta är anledningen till att när en läser de många kommunikéer från de olika internationella cellerna av FAI/IRF så finns skillnader och ibland också motsägelser mellan dem. Detta är anledningen till att den nya anarkin är så unik och tilltalande. Förutom de grundläggande värderingarna som delas av oss konspiratörer i den Svarta internationalen, finns särdrag hos var och en av oss som främjar det pågående letandet efter vår existens.

För vi kommer alltid upptäcka oberoende delar inom oss själva, okända passioner och obegränsade begär som beväpnar vår existens, och som ersätter den misär och korrekthet av ekonomiska ekvationer som hyllas av de igenväxta revolutionära ideologierna.

Idag är FAI/IRF inte bara en idé, på samma sätt som att Konspirationen av Celler av Eld inte är begränsad till den grekiska statens mark. Vi har inget begär att dränera oss med att göra vår existens känd. Genom vår spridning till mängder av länder utgör vi ett asymmetriskt hot mot det inre av staterna. KCE i Mexiko förvandlar orden till eld, i Ryssland och Vitryssland förvandlar Konspirationen de frusna hustaken till lava och i Italien skriver Olga cellen av FAI sin poesi av kulor. Samtidigt konspirerar mängder av konspiratörer i Chile, Ecuador, Bolivia, Peru, Brasilien, Spanien, England, Polen, Grekland, Indonesien, Australien med kaos och överför den anarkistiska elden till existensens fundament.

Detta är anledningen till att vi hela tiden skapar nya osynliga platser för möten och kommunikation där vi kan prata om existensens död och den nya anarkins storm. Vi vill att vår eld skrivs i alla språk. Oförtröttliga kamrater översätter fångars texter, böcker och kommunikéer, samtidigt som solidaritet internationaliseras och FAI/IRF-nätverket blir den nya anarkins Hydra. För varje cell som blir arresterad finns två nya som är redo för attack.

Ock med detta träder vi in i det pågående anarkistiska insurrektionens land. På vår okontrollerbara kurs mot förstörelsen av auktoriteter, möter vi fienden och dess konservativa makt, men förutom dem finns fortfarande många ursäkter, hinder och svårigheter som försöker tynga våra steg och göra vår vandring svår. Ofta klär dessa kamouflerade fegisar ut sig med teoretiska analyser baserade på byråkratin bland cirklarna av sociala anarkister och deras hopp för masshållets uppvaknande. På detta sätt blir orden ”anarki”, ”direktaktion” och ”anarkistisk insurrektion” förvirrande, de förlorar sitt skarpa innehåll och blir handikappat harmlöst babblande i studentauditorium¹. Detta är anledningen till att vi i Bolivia ser en ”anarkistisk organisation” som förhåller sig konformt till staten och visar sig ointresserad av de fängslade bolivianska kamraterna som är ankladade för att vara en del av FAI, att i Italien parasitiska anarko-hippies genom en text fördömer och förtalar Olga-cellens av FAIs aktioner, att i Tyskland delar av anarkisterna glömmer och förtalar fängslade kamrater (till exempel Achen4-fallet) medan i Grekland många antiauktoritära rörelser diskuterar ifall de ska rösta på Syriza [vänsterpartiet] i valet och att det generellt finns en vändning mot kollektivering genom arbetar- och ”vita” demokratiska stormöten.

Vi på vår sida vill undvika sådana missförståelser och göra den typen av förvirringar orörbar. Därför är det nödvändigt att göra en tydlig skiljelinje mellan de insurrektionell-nihilistiska cirklarna och tillflyktsorten för reformismen. Detta är anledningen till att vi vill att varje text och handling genast ska kännas igen, som skapar vårt kännetecken. Kännetecknet av den pågående anarkistiska attacken.

Men det är inte tillräckligt att prata om attacken, tvärtom, vårt begär vill att vi är en del av attacken. Det är anledningen till att vi genom denna text vill kasta in ett förslag i stridens hetta. Ett förslag som diskuterats ett tag bland cirklarna av den nya anarkin i Grekland. Vi menar överföringen av teknisk kunskap och erfarenheter av att tillverka explosiva anordningar, brandbomber och andra former av sabotage. Genom små tryckta eller digitala praktiska manualer kan vi sprida information, patent, tekniska detaljer, idéer, anordningar, ritningar och berika vår arsenal. När kunskap och erfarenheter delas blir de farliga. Framst så tar detta bort separationen mellan teori och praktik och myten om våldets ”specialist”

.....
1 Detta hänvisar till Polytechnio, en squattad universitetsbyggnad i Exarchia, Aten.
Redaktörens anteckning.

avskaffas. Samtidigt upphör den förstelnade Marxistiska ideologins fetishisering av den vanguardistiska väpnade kampen och illusionen av hierarkierna i produktionsmedlen. Mellan kulan i huvudet på snuten och stenen i skyltfönstret finns en osynlig tråd som sammankopplar dem. Vi vill göra denna tråd synlig. Allting är för alla, det finns inga våldsspecialister, det finns bara individer och val...

Vi delar inte våra val bara genom att prata eller skriver texter som är emot staten och dess samhälle, men också genom att vi erbjuder varandra möjliga praktiska vägar.

Att göra vår teori till praktik. Det är därför vi föreslår till våra kamrater i FAI/IRF att vi börjar publicera manualer som beskriver till exempel: konstruktionen av explosiva anordningar, tillverkningen av tidsinställda bomber, monteringen av en brevbomb, användandet av hemmagjord tidsfördröjning i brandbomber, förstärkandet av de förstörande krafterna i en molotov, sammanställningen och blandningen av ingredienserna i explosiva ämnen... Även vårt "arbete" i de kaotiska sabotagekonsterna kan bidra till förstörandet av kamror, blockerandet av bankomater och konstruktionen av hemmagjorda rökbomber till inbrott och bil- och motorcykelstölder till underhåll och hantering av vapen.

All denna kunskap som erövrats varje dag och som varken ska eller får vara ett privilegie hos en initierad elit av veteraner av praktik. Utan tvärtom vill vi skapa en gemensam arsenal med alla anarkister av praktik där vi kan dela idéer och erfarenheter för att stärka det pågående anarkistiska upproret mot det rådande. Så de kamrater som inom sig bär vargen av praktik, men som ännu inte besitter de tekniska kunskaper som krävs för att intensifiera deras attack mot de samhälliga strukturerna i systemet, kan genom detta förslag få tillgång till en oändlig källa av destruktiv och kaotisk genialitet som kommer stärka deras eld.

Självklart kommer dessa praktiska manualer inte bli sedda som "den heliga skriften" av praktikens anarkister eftersom de hela tiden uppdateras och berikas eftersom experimentlustan och sökandet aldrig slutar.

Vi trycker också på att den publika karaktären av spridandet av tekniker och sätt att sabotera på, kommer självklart leda till att polisens ögon konstant kommer leta efter våra attentat.

Det är därför denna text är skapad med särskild hänsyn. Inte bara så att fienden inte kan spåra oss utan också så att vi inte ger information som den inte har, och därigenom hjälper dem att neutralisera våra attacker. Till exempel om någon gör en tidsinställd bomb så kommer det alltid finnas variationer för att förvirra polisen och göra det svårt att deaktivera utan att riskera att spränga deras bombröjarteam.

På detta sätt stärker vi föreningen av anarko-individualister - nihilister som främjar den pågående konflikten med maktstrukturerna och massamhället. Det är

det nya sättet som den nya anarkin kan attackera utan att förlita sig på den vaga sympatin för proletariatet och klassekonomin, utan istället själva avskaffandet av klasserna. Varken rika eller fattiga, varken chefer eller arbetare utan autonoma individer med anarkistiska värderingar och val.

Samtidigt överger vi offermentaliteten bland de "sociala kämparna" som blir attackerade av staten. Flertalet kamrater av Konspiration av Celler av Eld och celler av FAI sitter nu i fängelse, därifrån vi skriver denna text. Men inte för en sekund ber vi om några "rättigheter" från staten, och vi vägrar följa dess lagar. När vi valde att beväpna oss och avrätta den sociala freden, visste vi vilka konsekvenser våra val skulle få. Att vi befinner oss i fiendens fångelser gör oss inte ofarliga. Vi skapar och organiserar 10, 100, 1000 celler av FAI och Konspirationen av Celler av Eld. Vi kommer inte heller bli "anarkistiska skribenter" som publicerar våra teorier från insidan av fångelserna. Våra ord är tankar som längtar efter att bli handlingar. Varje dag, varje natt andas vi för dem. Vi har fortfarande något otalt med det rådande och vi håller kniven mellan våra tänder. Vänner, vår strategi är att skapa kaos. Det är där alla negativa krafter frigörs. Konventioner, hyckleri, etik och feghet utplånas där.

Systrar och bröder låt oss våga allt. Politiska avrättningar, spränga statliga byggnader, bankrån, anlagda bränder av maktens symboler, molotovs på snuten, knivar i fascister, kommunicéer, texter, diskussioner, vad som helst som främjar spridandet av den nya anarkin och utvecklandet av den Svarta internationalen av anarkin av praktik.

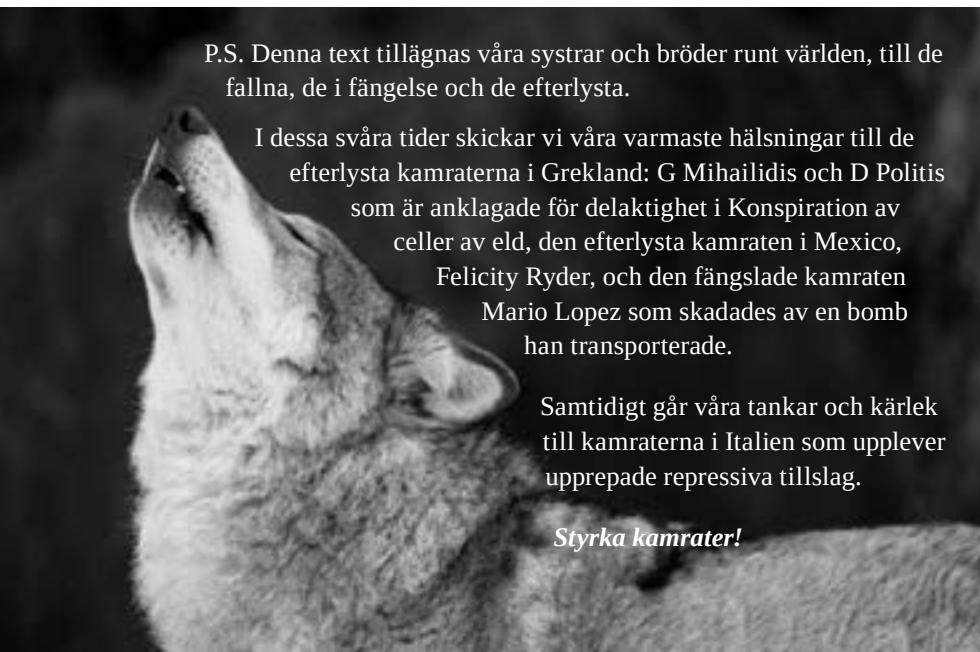
Direkt oupphörlig anarkistisk insurrektion

P.S. Denna text tillägnas våra systrar och bröder runt världen, till de fallna, de i fängelse och de efterlysta.

I dessa svåra tider skickar vi våra varmaste hälsningar till de efterlysta kamraterna i Grekland: G Mihailidis och D Politis som är anklagade för delaktighet i Konspiration av celler av eld, den efterlysta kamraten i Mexico, Felicity Ryder, och den fängslade kamraten Mario Lopez som skadades av en bomb han transporterade.

Samtidigt går våra tankar och kärlek till kamraterna i Italien som upplever upprepade repressiva tillslag.

Styrka kamrater!

Om vilda attacker och moraliserande av våld

Guara' 2019

[Översatt från engelska. Originaltitel: On savage attack and the moralization of violence]

Anarkister har alltid varit en av de mest radikala och kompromisslösa fiender mot systemet. Som sådana har vi alltid varit en av de mest villiga att använda militanta taktiker och våld. Med det sagt är debatten om våld inom anarkistiska cirklar komplicerad och uppdelad och ofta klädd i civiliserat (övervägande vänsteristiskt) moraliserande.

Från rörelsens födelse under 1800-talet kom majoriteten av anarkisterna överens om att våld är ett nödvändigt verktyg för att kämpa mot systemet. Men i praktiken har användandet av våld skapat en djup klyfta mellan anarkister.

Sådana uppdelningar är tydliga kring debatten om ”Propaganda of the deed” [dådets propaganda] som skapade så mycket kontroverser i slutet på 1800-talet och början 1900-talet. Även om de inspirerande upproren som anarkister likt Ravachol, ”Bonnotgänget” och Severino Di Giovanni deltog i, erkändes och hyllades av många anarkister så distanserade sig majoriteten av anarkisterna från sådana handlingar. Många gick så långt att hävda att de som utförde dåden bara var antisociala terrorister som inte hade något att göra med ”rörelsen”.

1901 sköt en anarkistisk immigrant som hette Leon Czolgosz USAs dåvarande president Henry McKinley i magen. McKinley dog några dagar senare. Fastän den enda personen som blev aktionens mål var en tyrann som härskade över ett imperie så skapade avrättningen på McKinley en stor klyfta bland anarkister, som fördömde aktionen inte bara av taktiska anledningar utan också på moraliska grunder. Med några få undantag så var den enda anarkisten som stöttade Czolgosz aktion Emma Goldman (som blev fängslad av staten som hämnd för attentatet) och ett antal italienska anarkister.

För att vara rättvis finns det grunder för att kritisera skjutningen baserat på dess konsekvenser. Staten använde detta som en ursäkt för att öka den anti-anarkistiska och immigrantfientliga propagandan, och inledde en våg av repression. Med detta sagt gick kritiken mycket längre med många anarkister som helt förnekade något samröre mellan dådet, som utfördes av en ”ensam galning”, och anarkism. Sådana anarkister verkar tro att anarkister som handlar utan att ta hänsyn till ”rörelsens”

präster eller massorna inte är riktiga anarkister, och bör bli utkastad ur ”rörelsen”. Men hur kan någon påstå sig stå för anarki samtidigt som den försöker kontrollera vilka handlingar som utförs av de som väljer att inte be om lov innan de agerar? Motsägelsen är avskräckande.

En annan debatt som visar den civiliserade moralismen som härskar i ”rörelsen” är debatten om militanta taktiker och våld. Anarkism är ofta associerad med våld vilket inte är förvånande med tanke på dess historia (och för att de flesta anarkister förespråkar en våldsamt revolution). Ändå, de flesta som kallar sig anarkister (även de som deltar i militanta aktioner) hävdar envist att ”rörelsen” inte alls är våldsamt. De säger att förstörelse av egendom inte är våldsamt och att allt våld som ”riktiga anarkister” utför är självförsvar och att det riktiga våldet utförs av staten.

Det finns också de som säger att anarkister som förespråkar militanta taktiker enbart är ett uttryck för ett ”machobeteende”. Även om dessa beteenden verkligen finns och påverkar anarkistiska projekt, ska vi verkligen acceptera ett sådant essentiellt könande av våld och degradera våld till något maskulint? Hur är det med våldet som radikala ”kvinnor” och queera personer använder för att ”bash back”? Är de också macho?

Med undantag av våld associerat med machoattityder, så blir alla dessa argument ett moraliserande av våld och sett som ett onödigt ont. Jag har till och med upplevt anarkister säga att en aldrig ska ha kul (!!!) under tiden en utför militanta aktioner. Ska de som väljer att kämpa förtränga sina känslor och bli känslolösa maskiner?

Fetishiseringen av våld kan bli problematisk (speciellt för de som aldrig upplevt det) men det blir också demoniseringen. I ett samhälle baserat på statligt våldsmopol som pacifierar och avväpnar dess undersåtar så borde vi inte avstå från att kalla oss själva våldsamma och från att hylla de våldsamma attacker som görs mot våra förtryckare och dess krig mot allt som är vilt.

Jag säger inte att vi okritiskt borde stötta alla de våldsdåd som utförs av anarkister (det finns inget som vi okritiskt ska stötta). Men vi borde inte tolka dessa dåd genom ett moraliskt filter som försöker skapa distans mellan ”moraliska anarkister” och ”antisociala brottslingar” och bara acceptera våld när det utförs för att uppnå ”rörelsens” (vilken rörelse?) mål. Istället borde vi förstå att våld är en ofrånkomlig del i den anarkistiska kampen precis som det är i själva livet. Det kommer alltid finnas oroliga element som känner sig manade till att slå tillbaka mot samhället oavsett om de är stöttade av ”massorna” eller om det är ett passande tillfälle för sådana aktioner. Det är bara genom att omfamna dessa element och genom att avstå från att moralisera våldet som vi kan bli en kraft som skapar rädsla bland de som upprätthåller den civiliserade ordningen.

Samhällsfientlig anarki.

En kort historisk text om illegalistisk, individuell och nihilistisk anarki

Renzo Connors, 2019

[Översatt från engelska. Originaltitel: Subversive anarchy, a brief history of illegalist, individualist and nihilist anarchy]

”Revolution är riktad mot nya arrangemang; uppror leder oss till att inte längre låta oss bli arrangerade, till att arrangera oss själva, och att inte hoppas på glänsande ”institutioner”.”

Max Stirner

*”Följ mig inte... Jag leder inte dig
Gå inte framför mig... jag kommer inte följa dig...
Skapa din egen väg... Bli dig själv...”*

Konspiration av Celler av Eld - Cellen Medlemmar i fängelse

”Jag vet att det inte kommer bli ett slut på kampen mellan statens fenomenala arsenal och mig. Jag vet att jag kommer bli utplånad. Jag kommer bli svagare. Men jag hoppas att du kommer få betala ett högt pris för din vinst.”

Octave Garnier

På denna dag för över 100 år sedan, den 21 april, 1913, blev den illegalistiska och individuella anarkisten Raymond Callemin på order av den franska staten, avrättad av giljotinen. På årsdagen av hans avrättning skriver jag detta som en hyllning till alla dem som fallit eller fängslats i det sociala kriget mot samhället.

Den illegalistiska strömningen är en sidogren på den individuella anarkismen. Istället för att bli utnyttjad och tvingad till att arbeta för en rik tyrann väljer illegalisten att råna den. Det är en anti-arbetsetik för individuell autonomi som realiserar i ens dagliga liv genom individuell expropriering [individual expropriation], också känt som individuellt återtagande [individual reclamation].

Individuellt återtagande blev ökänt i Frankrike under sent 1800-tal och tidigt 1900-tal och detta ledde fram till vad som blev känt som illegalismen. Förespråkare av individuellt återtagande var anarkister som Clement Duval och Marius Jacob. Marius stal för att finansiera sig själv, den anarkistiska rörelsen och andra kamper. Detta är den främsta skillnaden mellan illegalism och individuellt återtagande, illegalisterna stjäler enbart för egen vinning. Men några individuella illegalister finansierade dock individualistisk-anarkistiska tidningar från vinsten av deras exproprieringar samt gav pengar till kamrater i nöd.

Illegalisterna, där många var inspirerade av Max Stirner och Nietzsche, hade övertygelsen att varför ska vi vänta på att den passiva flocken av exploaterade och lägre klasser ska göra uppror och expropriera de rika? De lägre klasserna verkar ganska nöjda med de villkor de lever sina liv under. Varför skulle illegalisterna behöva vänta på att de utnyttjade arbetarna skulle bli upplysta med ett revolutionärt medvetande? Varför skulle de behöva fortsätta leva sina liv som exploaterad och ihjälarbetad under tiden de väntar på den sociala revolutionen, som kanske aldrig kommer hända? De illegalistiska anarkisterna hade ingen tilltro till arbetarkampen, så de bestämde sig för att slå tillbaks och råna de rika, det var en renodlat egoistisk handling.

Stirner skulle kallat dem för "medvetna egoister" som exproprierade tillbaks sina liv för sig själva utan att be om lov för att få existera. De vägrade vara chefernas och statens slavar. Illegalisterna valde att stjäla genom medveten revolt mot samhället

De illegalistiska anarkisterna rånade, sköt, högg, förfalskade pengar och utförde enstaka mordbränder genom Europa, men främst i Frankrike, Belgien och Italien. Det var väpnade strider och skottväxlingar med snuten, långa fängelsestraff och avrättningar. En av dessa grupper av illegalistiska anarkister skulle bli förevigade som "Bonnotgänget".

Raymond Callemin föddes i Belgien och var en före detta socialist som blev anarkist efter att blivit dessillusionerad av det socialistiska partiets reformism.

Efter att blivit influerad av anarkismen lämnade Raymond det socialistiska partiet tillsammans med Victor Serge och Jean De Boe som var lika dessillusionerade av socialistisk politik. Tillsammans startade de den individuell-anarkistiska tidsskriften "Le Revolte" som var fullständigt fientligt inställd mot fack och politiska partier och som stod för "permanent uppror mot borgarna".

Octave Garnier, som var på flykt från Frankrike, flydde till Belgien för att slippa bli inkallad i armén. Han hade redan begått flera exproprieringar av de rika genom inbrott, och suttit i fängelse. Han började inom syndikalismen men det dröjde inte länge innan han började känna en avsky för fackledarna som likt chefer använde och manipulerade arbetare för sin egen vinning. Han anslöt sig senare till anarkisterna. Eftersom han inte hade förutsättningarna som krävdes för det yrke han önskade, arbetade han som betjänt. Tvingad som löneslav in i jobb han inte ville, för att överleva, blev han en engagerad illegalist.

De fyra 20-åriga anarkisterna träffade varandra i anarkistkretsarna i Belgien och de delade ett gemensamt hat för de rika och deras exploaterande system. Raymond och Octave gjorde många inbrott tillsammans och provade att förfälska mynt. Victor Serge som skrev artiklar för "Le Revolte" blev mycket uppmärksam av den belgiska staten. Eftersom han var flykting som ung blev det lättare för staten att göra sig av med honom. Han var ansedd som en farlig upprorsmakare och blev utvisad från Belgien. Han tog sig till Frankrike och startade en frihetlig kommun tillsammans med några anarkister. Inte långt efter flydde Octave Garnier till Frankrike för att undkomma arresteringsordrar tillsammans med Raymond.

I Frankrike mötte de Jules Bonnot som var på flykt. Jules var en 30-årig exsoldat och engagerad illegalistisk anarkist. Polisen letade efter honom misstänkt för mord, vilket egentligen var en vådaskjutning av en kamrat. Jules som var en erfaren och lyckad expropriatör erbjöd Octave och Raymond att göra en stor stöt. De båda accepterade glädjefullt erbjudandet eftersom de var trötta på att inte få ihop så mycket de ville från inbrotten och förfälskningarna och samtidigt som de tog onödigt stora risker för det lilla de fick ihop.

De tre tillsammans med en annan anarkist, Eugene Dieudonne, planerade att råna ett bankbud som skulle leverera pengar. De började med att stjäla en kraftfull bil i ett rikt kvarter i utkanten av Paris. Jules lärde sig köra i armén så han var chaufför. Raymond, Octave och Eugene skulle råna bankbudet. Den 21 december 1911 vid lunchtid rånade de budet. De blockerade budets säkerhetsvakt samtidigt som de båda lämnade banken. Octave bad budet att släppa väskan. Raymond tog tag i den och försökte springa mot bilen men budet vägrade släppa. Octave sköt honom två gånger i bröstet (budet sårades allvarligt men dog inte). De flydde platsen och körde i hög hastighet genom Paris gator i dåtidens bästa bilmodell. Det var första gången en bil användes i ett väpnat rån i Frankrike. På grund av detta döpte

media dem till "autobandits". De fick ihop 5000 franc från rånet som de inte var nöjda med. Några dagar senare bröt de sig in i en vapenbutik och stal flera vapen inklusive kraftfulla gevär. Inte långt efter den 2 januari 1912 bröt de sig in i en rik borgares hem och i samband med detta dödade de honom och hans hembiträde. Detta inbrottet gav dem 30 000 franc. Strax efter flydde de till Belgien där de utförde flera rån och på vägen sköt de tre snutar. Efter tog de sig till Paris för att råna en annan bank, men denna gång skulle de råna själva banken. Under rånet sköts tre banktjänstemän. Efter rånet utlystes en belöning på 700 000 franc på deras huvuden. Banken "Socite Generale" utlyste själv ytterligare 100 000 franc som belöning.

Det finns en djup nihilism, egoism och anti-reformism inom den illegalistiska praktiken som idag fortsätts av grupper likt Konspiration av Celler av Eld, den Informella anarkistiska federationen/Internationella revolutionära fronten (FAI/IRF) och individer som den chilenska anarko-nihilisten Sebastian Oversvij som sköts till döds när han exproprierade en bank och Mauricio Morales som dog när bomben han transporterade i sin ryggsäck exploderade för tidigt.

Nutida insurrektionell anarki har också ett direkt arv från denna del av den anarkistiska historien. Många av de huvudsakliga komponenterna av ideer och praktik som illegalism och individuell återtagning (som inkluderar "propaganda of the deed", som är individuell direktaktion riktad mot överklassen, deras tillgångar och deras lakejer - snutar, fångväktare och domare, med en förhoppning att dessa aktioner ska inspirera andra att göra egna aktioner, anti-organisering i former av individuell insurrektion, affinitygrupper och informell organisering; och en extrem avsky för vänstern och dess reformistiska taktiker) kan också ses i de olika strömningarna av insurrektionell anarkism idag.

Det medierna och snutarna benämnde som "Bonnotgänget" var en affinitygrupp. Jules Bonnot var ingen ledare för gruppen eftersom de inte hade någon. Individerna som ingick i de olika affinitygrupperna och som utförde de så kallade brotten som tillskrevs "Bonnotgänget" var helt enkelt olika individer med gemensamma mål som tillsammans utförde aktioner. Den franska staten använde namnet för att associera vilken anarkist de kände för med de så kallade brotten.

Den 30 mars 1912 blev Andre Soudy (en anarkist som deltog i några av rånen gruppen utförde) tagen av polisen. Några dagar senare blev ännu en anarkist, Edouard Carouy, arresterad. Den 7 april togs Raymond Callemin. I slutet av april var 28 anarkister med kopplingar till "Bonnotgänget" arresterade.

Den 28 april fick polisen reda på var Jules Bonnot gömde sig i Paris. 500 beväpnade snutar omringade huset. Jules vägrade ge upp och en skottväxling började. Efter timmar av skottväxling detonerade snuten en bomb framför huset.

När polisen stormade huset hittade de Jules inrullad i en madrass och han sköt fortfarande mot dem. Han skjöts i huvudet och dog senare på sjukhuset.

Den 14 maj upptäckte polisen var Octave Garnier och Renet Valet (en annan medlem i gruppen) befann sig. 300 snutar och 800 soldater omringade byggnaden. Precis som Bonnot, vägrade de bli arresterade. Belägringen varade i timmar och till slut detonerade polisen en bomb som sprängde sönder delar av huset som dödade Octave. Renet som var svårt skadad sköt fortfarande men han dog inte långt efter. Ett år senare, den 3 februari 1913 påbörjade den franska statens rättegång mot Raymond Callemins och Victor Serges tillsammans med många andra anarkister för deras påstådda delaktighet i "Bonnotgänget". Även om Raymond utförde flera rån och sköt ihjäl en banktjänsteman var många andra inte delaktiga alls i de så kallade brotten som "Bonnotgänget" påstods utfört. Den franska staten var hämndlysten så efter att de skjutit och sprängt sönder dem, avrättade, låste in och förvisade de flera anarkister. Den 21 april blev Raymond Callemin, Etienne Monier, Andre Soudy avrättade av giljotinen. Många av de medåklagade fick livstids fängelse eller hårt straffarbete i franska kolonier.

Detta hämndfulla beteende från stater pågår än idag, med Scripta manent-åtalet i Italien som är direkt relaterade till en knäskjutning på en kärnkrafts-VD av individualistiska anarkisterna Alfredo Cospito och Nicola Gai och andra motståndsaktioner i Italien: de repressiva rättegångarna i Ryssland mot anarkister, antifascister och det av FSB (Federala säkerhetsservicen) påhittade "nätverket" fallet. Som en motattack sprängde anarkokommunisten Mikhal Zhlobitsky i oktober förra året en bomb i FSBs huvudkontor i Arkengelsk som dödade honom. Efter detta utförde FSB ännu en omgång repression mot anarkister - arresteringar, förhör och påhittade åtal som en vedergällning för attacken. Den 22 mars 2019 attackerade en cell från från den Informella anarkistiska federationen som kallar sig "FAI/FRI hämndfaktionen" den ryska ambassaden i Aten, Grekland med en granat som en hämnd för repressionen som den ryska staten riktar mot anarkister.

Oavsett vilken strömning av anarkism en individ lever så spelar det ingen roll så länge den är samhällsfientlig och är i konflikt med auktoriteter oavsett vilka de är. Det pågående kriget mot det industriella kapitalistiska samhället som pågått i 200 år, som har tagit många anarkisters liv och fängslat desto fler, är den samma insurrektionella själen av omedlad och kompromisslöshet mot auktoriteter som flödar i den samhällsfientliga anarkin idag.

I solidaritet med alla anarkister i fängelse och som är i krig med det industriella kapitalistiska samhället.

En individs anticivilisatoriska väg

Jag har skrivit denna text som ett försök att ge en väldigt övergripande och grovt förenklad introduktion till den anticivilisatoriska anarkin. Texten började som en objektiv text men jag insåg snart att det inte går att skriva objektivt och samtidigt vara ärlig mot mig själv. Så texten formades till en personlig betraktelse. Jag började min anarkistiska resa inom den anarkoprimitivistiska tendensen. Med tiden har jag mer och mer glidit mot en mer utopilös och framtidslös anarki. Om du som läsare vill fördjupa dig finns det i slutet tips på litteratur att läsa. Tyvärr är nästan all litteratur på engelska.

För runt 10000 år sedan började civilisationens maskineri mala. Redan då skapades grunderna till de apparater av lögn och slaveri som genomsyrar det totalitära skitsamhälle som vi lever i idag. Att vara kritisk mot dagens samhälle innebär med andra ord att vara kritisk mot civilisationen. Och att kritisera civilisationen är att kritisera allt vi idag känner och upplever i vår vardag. För mig handlar civilisationskritiken om att ha en tillräckligt djupgående analys och problemdefiniering. Det räcker inte med en kritik av nationen, religion, patriarkatet och kapitalismen. Apparaterna som anarkister kämpar mot har funnits sedan civilisationens början.

Samhället vi lever i är totalt genomsjukt. På grund av att vi är födda och uppväxta i denna skit har vi svårt att se hur illa det är. Det innebär en livslång process för att på djupet förändra ens värderingar och syn på omvärlden för att lyckas bryta ner alla de lögn som civilisationen fyllt våra huvuden och kroppar med. Och frågan är om vi som är födda i denna skit någonsin kan befria oss helt från dessa

apparaters manipulering och programmering. Men ett liv baserat på illusioner är otänkbart. En kamp som ser igenom lögnerna är det enda jag kan tänka mig.

Den civiliserande helvetesutvecklingen började för ca 10000 år sedan i mellanöstern. Här blev semi-nomadiska stammar bofasta och började odla växter - jordbrukets uppkomst. I dessa byar uppstod tidigare obefintliga strukturer - ägande av land och varor tillsammans med en (vidare)utveckling av hierarkier¹. Specialiseringen, uppdelande av arbete, som tidigare inte var så utbredd utvecklades till de första chefs-systemen. I samband med erövringar började de fångade slavarna användas för att bygga murar och bevakningssystem och för att övervaka slavarna skapades de första snutarna. Snart hade den första staden byggts som styrdes av manliga präster och kungar. Patriarkatet var redan nu en central del av vardagen och så var också den binära uppdelning av genus. Sedan dess har civilisationen haft en obruten utvecklingslinje till idag, även om det samtidigt funnits ett starkt motstånd genom årtusena. Men tyvärr är civilisationen en hittills obotlig social sjukdom. I stort sett alla som gjort motstånd har i slutändan fångats in i eller skapat sin egen civilisation.

Civilisationen styrs delvis med hjälp av lögner som genom vår uppfostran internaliserats som "sanningar". Det är dessa lögner som får oss att gå till jobbet, handla mat, betala hyra och lyda snutar. Genom att vi människor inuti civilisationen upprätthåller dessa lögner får vi civilisationen att mala vidare. Lögnerna ligger till grund för civilisationens apparater som vår vardag fylls av - arbete, pengar, ägande, chefer, snutar, genus, klass, rasism, speciesism, patriarkat, staten, nationen, demokrati, ekonomi, religion, familj, föräldraskap, ålderism, skolor, akademien, fängelser, moral, lagar, kolonisering, teknologi, industrier, medicin, specialisering, forskning, utveckling, byråkrati, journalistik, teater, film, konst, museer, historia, knark etcetera. Det är alla dessa lögner som anticivilisatorer försöker avliva. Dessa lögner är snutar i våra huvuden som passiviserar, domesticerar och gör oss till slavar. Det är dessa snutar som vi måste skjuta.

Alla dessa lögner och apparater är något artificiellt som civilisationen skapat för att kontrollera och avvärja individen. Genom att ta bort möjligheten till

1 Det finns delade meningar kring hur hierarkiskt de förciviliserade stammarna levde sina liv. Anarkoprimitivister som förespråkar ett liv som jägar-samlare menar att det finns bevis för att de förciviliserade stammarna levde i en form av primal anarki med näst intill obefintlig eller väldigt lite hierarkier. Precis på samma sätt som att vår planet har en stor mångfald gäller detta också hur mycket hierarkier som olika stammar hade. Så en mer nyanserad bild är att hierarkin varierat - Ikung-folket i Namibia har nästintill obefintliga hierarkier medans Yanomami-folket i Amazonas uppvisar hierarkier och patriarkala strukturer. Men det är ändå en ocean av skillnad mellan de mer hierarkiska stammarna och dagens civilisation när det gäller hierarkier, apparater och graden av frihet i det dagliga livet. Innan civilisationen fanns varken snutar, byråkrater, politiker eller fängelser.

självförsörjande kan de en gång fria individerna fångas i en form av slaveri². Lögnerna används för att förvrida det som varit - historien och livet före historien. Civilisationen kan aldrig sluta ljuga om hur hemskt det friare livet var - svält, fattigdom, våld, krig, ofrihet, slaveri, religös fanatism etcetera. På samma sätt kan civilisationen aldrig sluta ljuga om hur bra det rådande löneslaveriet är och hur mycket bättre det kommer bli i framtiden. Tidigare folks motstånd mot civilisationen är kraftigt nedtonad i den officiella historien. Ta nu inte detta som att jag försvarar det som varit. Detta handlar om att ifrågasätta lögnerna som dagligen upprepas. Men löneslaveriet och ofriheten vi lever i idag har i jämförelse varit betydligt mindre. Idag är alla i det industrialiserade samhället frivilliga löneslavar som förtränger slavtillståndet de befinner sig i. Förr i tiden var slavar betydligt färre och i vissa fall var de medvetna om att de var slavar. Men apparaten bakom slaveriet är den samma. Rädslan för att inte klara sig själv utan slaveriet. Detta är lögnen som civilisationen använder för att fånga fria individer. Att skapa ett internaliserat beroende av "tryggheten" som civilisationen erbjuder. Om du försöker klara dig utanför civilisationen kommer du svälta och dö en plågsam död i din ensamhet.

Det går att jämföra civilisationen med Leviathan³ vars kropp breder ut sig över vår planet. Denna Leviathan är en maskin som slukar människor och andra djur för att hålla sin artificiella maskinkropp vid liv. Människorna inuti maskinen väljer att ta på sig en mask (domesticering, uppfostran, lögner, internaliserad slavmentalitet) och under tiden de bär masken blir de en del av maskinen. Masken förvandlar dem till kugghjul som driver Leviathan. Vissa maskbärare blir spakar (chefer) som styr de olika kroppsdelarna i maskinen. Men oavsett vilken mask en bär är alla slavar, ett utbytbar köttstycke inuti Leviathans livlösa maskineri.

När vi anarkister gör våra attacker är det Leviathans kropp som attackeras. Detta har stundtals varit en tillfälligt framgångsrik taktik och under årens gång har oräkneliga attacker mot kroppen genomförts. Problemet med Leviathan är att den är en odödlig maskin. Även om såren mot kroppen för tillfället gjort att dess framfart är hejdad är det bara en tidsfråga innan såret är läkt och Leviathans mördande framfart sätter fart igen. Den livlösa Leviathan läker hela tiden sina sår och fyller på med nya mänskliga kugghjul. För att vinna kriget måste Leviathans

2 Jag är medveten om att slaveribegreppet är problematiskt och jag är inte ute efter att förminska det systematiserade slaveri som afro-amerikaner upplevt i så kallat Amerika. Det är i brist på bättre ord som jag använt ordet slaveri.

3 Liknelsen är tagen från Fredy Perlman's genialiska anticivilisatoriska essä om civilisationens historia och motståndet mot den - Against His-story, Against Leviathan. I boken kallas civilisationerna för Leviathan. Detta namn är i sin tur taget från Thomas Hobbes. Dagens kapitalistiska skitcivilisation är en Leviathan i megaformat som slukat alla andra civilisationer.

huvud huggas av. Och för att göra detta räcker det inte med en revolution. Revolutionen byter bara ut cheferna som styr spakarna inuti Leviathans kropp. Bara ett totalt förstörande av allt utan ett återuppbyggande av en ny civilisation kan leda till riktig frihet. Men med tanke på att vi inte ens är i närheten av en anarkistisk revolution och än mindre ett förstörande av civilisationen är detta bara ouppnåbara drömmar. Så civilisationens Leviathan kommer leva vidare och aldrig upphöra attackerna på det vilda och de fria. Det är denna vardagen vi måste acceptera och det är detta livet vi måste planera vår kamp utifrån. Inga illusioner av hopp eller framtida utopier.

När vi gör upp med civilisationen inom och omkring oss gör vi också upp med de marxistiska inslagen i anarkin. Att vara en löneslav inuti Leviathan är en förnedrande sysselsättning. Att arbeta är att vara slav oavsett hur arbetet är organiserat. Och allt arbete kräver någon form av utveckling som skapar hierarkier och jordförstörelse. Med en vilja att förstöra arbetet, ekonomin och produktionsmedlen fungerar inte längre den marxistiska analysen och därmed förkastas socialismen och dess slavmentalitet i sin helhet.

Att ha en förståelse för hur illa samhället är och hur djupt denna skit går och sedan försöka skapa sig en uthärdlig vardag är den huvudsakliga utmaningen. Det är här den anticivilisatoriska vägen delar sig i tre vägar. Den första vägen blir snabbt en stig som vindlar in i skogen. Den andra vägen lämnar skogen bakom sig och hamnar i gränslandet mellan staden och skogen. Den tredje vägen leder till kaos och attack.

Det har skrivits mycket om vägen in i den anarko-primitivistiska skogen. Där finns redan ett färdigt paket att inordna sig under signerat John Zerzan och Kevin Tucker. Slå upp din tipi och försök lev självförsörjande av det du hittar i skogen så har du kommit en bra bit på stigen. Även om jag stundtals själv bor i skogen kommer jag alltid till samma slutsats. Det är en väldigt fin och kraftgivande upplevelse men det är inte kamp. I alla fall inte den kamp jag är intresserad av. Men livet i skogen har lärt mig vad riktig frihet betyder. Och att jag har allt jag behöver för att leva utanför civilisationen inom mig själv - bara jag litar på min egen förmåga.

De andra två vägarna skiljer sig inledningsvis inte så mycket från skogsstigen när det gäller den teoretiska grunden. Alla tre vägar vill se ett totalt förstörande av civilisationen och de har en liknande kritik riktad mot teknologi och industrisamhället. Teknologi är något som förslavar oss. Och nästan allt är teknologi - eld, en yxa eller ett tält. Den främsta kritiken vänder sig mot den avancerade teknologin, den en inte kan värja sig mot. Allt ifrån synliga och osynliga datorer, mobila enheter, spårningsteknik som håller koll på vart folk finns, säkerhetsteknologi som styrs av staten, snutar och säkerhetsbolag. Tyvärr går det inte att föra en vettig

anticivilisatorisk kamp utan att delvis använda avancerad teknologi. En får göra det bästa av situationen. Det finns också kritik riktad mot uppdelningen av arbete eller specialisering vilket ses som en av grunderna i skapandet av hierarkier. Denna kritiken inkluderar också civilisationens binära uppdelning av genus.

Det är snarare slutmålen som utgör skillnaden mellan dessa tre vägar. Folket i skogen har en positiv utopisk framtidstro. Många tror på den totala kollapsen och att den inte är långt borta. Med hjälp av attacker på infrastruktur kan de dessutom skynda på kollapsen. Och när kollapsen kommer väntar ett förlösande jägar-samlarliv i skogen. Där ur askan kan en ny anticivilisatorisk kultur växa fram.

Den andra vägen lägger ingen tid på fantasier om kollapsen. Det är viktigare att försöka skapa anarki i ens vardag istället för att fokusera på en oviss framtid. På denna väg vill folk skapa sig ett enklare liv en bit utanför staden. Kanske i utkanten på förorten eller på landsbygden. Denna väg kritiserar en del tankar som skogsfolket har. Bland annat hyllandet av antropologer. Antropologi är ett civilisatörsverktyg som kolonisateurer använt för att kunna exploatera ursprungsfolk och försöka utplåna deras kultur i modern tid. Antropologer har funnits i fronten tillsammans med missionärerna när civilisationen inlett nya ekomördande utvecklingsprojekt. Det går inte att vara kritisk mot akademien och samtidigt hylla utvalda delar av den - all forskning/utbildning inklusive antropologin syftar till att utveckla civilisationen och vårt slaveri. Så hur ser ett anticivilisatoriskt liv i utkanten på civilisationen ut? Denna andra väg har en större mångfald på svaren. Vissa försöker bli självförsörjande genom att skapa en skogsträdgård, andra har börjat definiera en ursprungsfolkbaserad anarki fri från den eurocentriska anarkin, vissa attackerar det lokala ekomördarprojektet, andra tar de första kliven mot en anarkistisk spiritualitet.

Den tredje vägen leder mot kaoset. Detta kaos drömmer om att förstöra allt utan att presentera eller bygga något nytt. En tro på framtiden skulle bara återskapa den civilisation som den drömt om att förstöra. Samtidigt som det finns drömmar om

alltets förstörelse är kaosets väg smärtsamt medveten om att detta aldrig kommer hända. Insikten om att civilisationen bara kommer fortleva grundar kaosets väg i en realitet som få vågar tänka. Det är kört, en större förändring till det ”bättre” kommer aldrig ske.

Hur påverkar denna insikt om att det är kört ens kamp? Det första en inser är att uppoffring för den slöa massan eller den positiva kampanjen är meningslös. Aktivism kommer bara leda till trauma, utbrändhet och uppgivenhet hos individen. En kanske vinner en eller några kampanjer men i längden förlorar en kampen. Civilisationen maler bara vidare, kanske inte nu direkt, men om tio-tjugo år återkommer den med nyvunnen kraft. Den odödliga civilisationen har inga problem att vänta. Till slut kommer de radikala krafterna ebba ut och successivt tas över av civilisatorer som vill hitta ”lösningar” och kompromisser. Civilisationen kommer till slut lyckas kolonisera ännu en plats. Se bara på vad som hände med La ZAD Notre-Dame-des-Landes eller vad som händer med svenska naturreservat⁴. Den positiva förändringskampen som kämpar för en bättre framtid kommer alltid leda till att motståndet till slut fångas och koopteras av civilisationen.

Vad som istället behövs är en kamp utan framtid. Istället för att kampen är en reaktion på yttre krafter försök att civilisera behöver kampen komma inifrån en själv. Den behöver vara grundad i ens egna lustar och begär. På detta sätt försvinner offermentaliteteten samtidigt som en tar över initiativet. Det är inte längre en reaktion på något yttre (försvar), det är nu en eld som kommer inifrån en själv (attack). Jag hatar snuten, därför attackerar jag snuten. Jag hatar ekomördare, därför attackerar jag ekomördare. Och attacken är fylld av glädje och lust och ger skitlivet inuti civilisationen en mening. När en väljer att attackera måste civilisationen börja försvara sig istället. Men allteftersom civilisationen utvecklar sitt försvar kan en obehindrat välja andra mål att attackera. På detta sätt kan en se till att alltid behålla initiativet. Som anticivilisatorisk attackerare blir dessutom allt civiliserat ett möjligt mål.

.....
4 Här tar jag upp två exempel på hur civilisationen till slut segrar. Det första exemplet är La ZAD i närheten av Nantes i Frankrike. Här fanns en kamp mot ett flygplatsbygge sedan 70-talet som under 00- och 10-talet blev en radikal ockupationskamp där 10000-tals anarkister och vanligt folk lyckades stå emot snutens repression. När den franska regeringen 2018 erkände sig besegrade tog det bara några månader innan den en gång frihetliga platsen lät sig fångas av civilisationen och genomgå en legaliseringsprocess. Det andra exemplet är svenska naturreservat. På grund av torkan 2018 har de svenska granskogarna kraftigt stressats. Detta gör att barkborrarna under 2019 hejdlöst börjat angripa trädplantage och granskogar. Fastän en tror att civilisationens skyddade naturområden är fredade från industrins ekomördare har skogsstyrelsen tillåtit skogsbolag att kalhugga angripna naturreservat för att ”minska” spridandet av barkborrar till de civiliserade granplantagen i närheten av naturreservaten.

Men samtidigt som elden brinner i ens själ behöver en vara vaksam på de civilisatoriska apparaterna som en blivit matad med sedan födseln. Framförallt tänker jag på den förgiftande patriarkala heteronormativa machokulturen. Det sista denna värld behöver är fler hårda cis-män. En annan apparat är identitetspolitiken. Dessa tre vägar jag beskrivit är möjliga sätt att leva sitt liv på. Men de är inte identiteter eller kategorier - speciellt inte kaosets väg som är en total negation av alla apparater. Att kämpa för att frigöra sig men samtidigt låta sig fångas i en kategori motverkar sin egna frihet (till exempel att kalla sig nihilist). Total frihet kräver att alla kategorier och identiteter utplånas. Jag är en individ som omöjligt kan fångas i den snäva binära genusnorm som detta skitsamhälle tvingar på mig. De hierarkiska binära genusidentiteterna och dess familjecentrerade machofyllda patriarkat behöver utplånas.

Vägen genom livet är inte längre den spikraka motorväg som slavlivet i civilisationen tvingar på mig. Genom att successivt bryta mig loss och ge mig ut på irrturer har jag idag kommit så långt att jag delvis kan fylla mitt liv med det kaos och den frihet jag så länge längtat efter. Men jag har fortfarande en lång väg att gå...

Rekommenderad litteratur/info

Return Fire magazine är ett brittiskt zine som utgår från en post-vänster anarki med starka anticivilisatoriska drag. Går att hitta digitalt på returnfire.noblogs.org. Några artiklar går även att hitta på [Anarchist library](#).

Black seed är ett magasin från Turtle Island (sk nordamerika) som försöker definiera anticivilisation bortom primitivismen. Samtidigt försöker redaktörerna definiera en anarki som inte baseras på den kristna europeiska världsbilden. Med nummer sju läggs ett tydligt fokus på ursprungsfolkbaserad anarki. Inte helt lätt att få tag på men går att beställa från Active distribution i England. Nummer 1–3 går att hitta på [Anarchist library](#).

Beadan är en journal som kommit ut i tre nummer som skriver om queer och gender nihilism. Nummer 1 och 2 är en av de bästa texter om nihilism som finns. Delar av texterna går att hitta på [Anarchist library](#).

Queer ultraviolence är en samling texter av och omkring Bash Back! som var ett transqueert nätverk i så kallat Nordamerika som formades genom nödvändigheten att använda våld för att (över)leva. Namnet är dött men miljön finns kvar. Boken går att hitta digitalt på Archive.org

Blessed is the flame är en bok som gör en jämförelse mellan nihilism och kampen i andra världskrigets koncentrationslägren. Går att hitta på [Anarchist library](#).

The impossible, Patience är en bok om djup nihilism och som bland annat menar att all anarki är nihilistisk eftersom anarkism handlar om att omdefiniera allt. Finns på Archive.org

Desert sägs vara den första boken som skriver om grön nihilism/pessimism. Finns på Anarchist library.

Warzone distro har en hel del korta zines som är värda att läsa kring nihilism och insurrektionell anarki. Alla texter går att hitta på warzonedistro.noblogs.org som pdfer. En stor del av texterna går också att hitta på Anarchist library.

Conspiracy of Cells of Fire är ett grekiskt nätverk av direkt aktions-celler. CCF har kamrater som sitter i fängelse och dessa kamrater har skrivit texter om svart anarki (praktikens anarki). Lone wolfs are not alone, A conversation between anarchists och Sun still rises är de mest kända texterna. Finns på Warzone distro och på Anarchist library.

Fifth Estate har varit aktiva sedan 60-talet och under 80- till tidigt 00-talet fört en ganska tydlig anticivilisatorisk debatt. De främsta skribenterna har varit Fredy Perlman, David Watson och John Zerzan. Ofta har Zerzans texter följts av kritiska texter av Watson. Watsons texter kan rekommenderas. De viktigaste texterna finns på Anarchist library.

John Zerzan har varit tongivande inom anticivilisationslitteratur sedan 80-talet. Även om han utgår från primitivism och skriver väldigt akademiskt och stundtals dogmatiskt, är många av hans texter grundläggande för förståelsen av civilisationens och teknologins påverkan på människan och vår planet. Många av Zerzans texter och böcker finns på Anarchist library eller Archive.org.

När det gäller podcasts och radio finns det några intressanta kring Little Black Cart-kollektivet: **The Brilliant Podcast, Anarchy Bang** och **Immediatism**. .

Jag avslutar med mästerverket **Against His-story Against Leviathan**. För mig fanns det ett liv innan och efter denna bok. Det är en essä om civilisationens historia och det motstånd som funnits mot civilisationen. Ett omfattande researcharbete ligger bakom och det tog författaren **Fredy Perlman** tio år att skriva boken. Finns på Anarchist library. Fredys övriga texter är också väl värt en läsning.

Normbrott

[Texten publicerades första gången i UpprorsBladet nummer 11, 2016. Texten har sedan ändrats en aning och fått en kommentar av författaren.]

[...]Reproduktionen av denna normalitet sker utan tvivel genom oss själva, genom våra vardagliga vanor, fördomar och anpassningar men också genom strukturella element, som till exempel det allt mer komplicerade teknologiska systemet, vilket numer avgör nästan alla delar av våra liv. Därför ändras inte automatiskt våra vanor och fördomar, när detta system lider ett avbrott, om än bara begränsat till en viss tid och plats, men det standardiserande trycket på oss minskar och mer plats för avvikande handlingar och tankar öppnas upp.

I Zürich skedde tre sådana "avbrott" i december förra året. Och var och en som upplevde det kände hur en del av normaliteten bröts, den ena med obehag, den andra med glädje. Det senaste avbrottet blockerade på årets sista dag vardagens slentrianmässiga arbete ända fram till 13:00, mellan Schwammendingen och Milchbuck i nordöstra Zürich. Än idag kör spårvagnarna bara med halverad hastighet och reparationen väntas dröja ytterligare två veckor. Orsaken var ett nattligt brandattentat mot säkrings-skåpet i spårvagnstunneln. Det var som om någon med detta frågade sig: "Vill ni verkligen fortsätta denna exploatering nästa år också?" Ungefär en vecka tidigare, precis före julafton, orsakade en brand i en transformatorstation strömavbrott för 5.400 abonnenter. "Vad händer när vi helt enkelt drar ut kontakten för cheferna?" Två veckor dessförinnan, på valdagen, skedde det största strömavbrott på flera år på grund av en störning i en växelanläggning för mellanspanningsström. 21.000 abonnenter och till och med centralstationen drabbades. Under en och en halv timme låg Tele-Züris nät nere. "Och om vi skulle börja tänka och handla själva, istället för att underhållas av politikernas svammel, vad händer då?"

[...] "När en av dessa förbindelser [de ställverk som försörjer Zürich med ström; Obfelden, Fällanden, Auswiesen, Samstagern] bryts, kan vi fånga upp det. Men när två bryts är det nästan omöjligt. Beroende

på tidpunkt och strömförbrukning kan det till och med vara hopplöst”, enligt en talesperson för EWZ.

Vad skulle vi göra i sådana fall? Klaga och längta tillbaka till normaliteten? Eller fånga ögonblicket och ta vår beskärda del av frihet och göra det som krävs för att denna normalitet, så långt det är möjligt, inte kommer tillbaka?

Wenn die Normalität ausfällt [När normaliteten drabbas av avbrott],
Dissonanz, Anarchistische Zeitung, Zürich, 6 januari 2016, nr 18.

Det har nu gått ett drygt decennium sedan jag först introducerades för idén om blackouts eller infrastrukturella angrepp som ett rättmätigt svar på det sätt vi tvingas leva våra liv. Då genom anarko-primitivistiska analyser och förslag, med en längtan efter det önskade primitiva livet efter civilisationens kollaps. Numera lever idéerna vidare med en längtan blott efter ett avbrott i det konstanta flödet av förtryckande relationer, passivisering och uppmuntran till självförnekelse jag omges av från morgon till sent inpå småtimmarna. De senaste två åren har dock fler och fler kamrater, främst från det insurrektionella hållet, befattat sig med detta ämne och börjat förespråka spridandet av blackouts. De flesta från ett socialrevolutionärt perspektiv men ett fåtal även från ett mer individualistiskt eller nihilistiskt sådant. Jag vill inte vara sämre än att ansluta mig till denna nya trend.

Om vi bortser från olika ideologiska riktningar och går till kärnan av dessa idéer, av idéerna om att angripa samhällets infrastruktur i kampen för frihet från auktoriteter och varje individs makt över sitt eget liv, så blir ett sådant angrepp först rimligt när angriparen ser alla de olika förtryck som existerar inom samhället, bundna till samhällets fortlevnad. Det vill säga att angriparen ser reproduktionen av samhällets normalitet som målet och inte bara en förändring av normaliteten för att ”allt ska bli bra.”

Reproduktionen av normaliteten innebär just upprepandet av handlingar och relationer som håller oss och andra på tryggt avstånd från vår frihet och vår fulla potential att utforska, utveckla och förverkliga oss själva. Normaliteten bygger på individens självförstörelse till fördel för samhällets fortlevnad. Och om vi ser till hur den ser ut i skrivande stund är den basen för den rasism som nyanlända flyende möts av i Tyskland eller Sverige, för det patriarkat som kvinnor och hbtq-individer tvingas kämpa mot i samhället men lika ofta i närmre relationer, för det tvång till underkastelse som hyra, skola, arbete och delaktighet i samhället utövar på oss, för förstörelsen av de kvarvarande organiska miljöerna i världen, för den kapitalistiska produktionen, för den socio-ekonomiska uppdelningen i samhället... Dessa, tillsammans med många fler exempel som andra redan har radat upp tills

de storknat, är med andra ord alla delar av normaliteten. De hänger samman och är beroende av varandra för att kunna upprätthålla samhällets stabilitet eller illusionen om densamma.

Genom demokratiska idéer och kamper förändras de olika delarna och de grupper som tidigare varit öppet otillfredsställda får genom reformismen en del av kakan, nöjer sig och bidrar än gladare till reproduktionen av helheten. Det vill säga bidrar till upprätthållandet av sitt eget och andras förtryck, under villfarelsen att de gjort en insats för mänskligheten. Eller i vart fall för den grupp av människor de identifierar sig med.

Som om det inte vore nog med demokratins intåg under 1900-talet och alla möjliga så kallade rättigheter och den lilla medborgarens inbillade inflytande på samhället, så har också teknologins utveckling spetsat till förhållandena mellan individer och mellan individen och normaliteten. Där det för hundra år sedan var en fråga om ideologi, religion, moral och tradition som främsta instrument för social kontroll (dvs makthavarna ser till så att alla bidrar till reproduktionen av de rådande förhållanden, på ett eller annat sätt, som framgångsrik medborgare eller som kriminell eller arbetslös) är det idag en fråga om du är uppkopplad eller inte.

Det är förstas inte så enkelt, som att om alla eldade upp sina prylar (främst prylarna med nätverkskort eller antenn) så skulle alla plötsligt respektera varandra och ta för sig av den frihet vi hålls tillbaka från. Det handlar snarare om att så länge folk är ständigt uppkopplade på olika sätt så kommer de vare sig att vara intresserade av att förverkliga sig själva eller av att utforska livet utanför den kända (men ofta avskydda) normaliteten.

Det är smärtsamt att säga det men till och med som en inbiten kämpande anarkistisk individ måste en kämpa med att inte ständigt vara uppkopplad, om så framför en datorskärm eller med en telefon i fickan. Distraktionen är smärtsamt märkbar. För oss som växt upp helt eller till viss del utan internet och mobiltelefoner är det omöjligt att ignorera allt det utrymme som försvunnit ur våra liv och som fyllts med vår passivitet framför skärmar. Vi kan vara hur radikala vi vill i våra tankar men så länge vi tillbringar större delen av vår vakna tid med att läsa nyheter, titta på filmer och serier, läsa bloggar, skriva mail eller, för de som använder sig av det, sociala medier (snälla sluta med det och bygg verkliga relationer!) har vi varken utrymme eller energin att revoltera med våra sinnen och kroppar.

I Species Traitor no. 4 från 2005, som kommit att bli en anarko-primitivistisk klassiker, försöker Macro Magnon och Kevin Tucker envist att uppmuntra till attacker mot civilisationens infrastruktur. Deras texter riktade sig till en väldigt specifik skara, precis som denna tidning gör, men de gjorde det i ett mycket mer utopiskt syfte. Jag bär å min sida inte på några utopiska visioner. Vare sig inom mig själv eller i idén om att angripa infrastruktur.

Jag ser däremot att vi med strömavbrott eller andra former av blackouts kan lyckas skaffa oss ett utrymme för oss själva som är extremt svåråtkomligt i vardagen i detta samhälle. Ett utrymme lika mycket för plundring av affärer som för mysiga stunder med vänner och kamrater i ljuset av brasor och tända ljus. Ett utrymme lika mycket för ockupationer av hus som för reflektion i den plötsliga tystnaden. Ett utrymme lika mycket för attacker av polis- och gränsstationer eller fritagningar från fängelser och förvar, som för festande på gatan. För barrikader som för målande och poesiförfattande...

Det handlar inte bara om den destruktivitet vi inte lyckas åstadkomma i vardagen utan också om den självförverkligande kreativiteten som vi ständigt går miste om.

När normaliteten lider ett avbrott, innebär det också ett uppbrott från vår passivitet. Inte bara ifråga om stillasittande framför skärmar utan också i våra tankar, känslor och kraft. Med mindre energi i ledningarna och kablarna, växer sig snart vår kapacitet och styrka till att ta tillbaka våra liv skrämmande stark.

Författarens kommentar 2020: Texten syftar inte till att exkludera dem vars liv hänger på en fungerande strömförsörjande infrastruktur men ser samtidigt behovet av att inte låta teknologin och de kapitalistiska drivkrafterna styra våra relationer, utan att tvärtom kan ett avbrott i normaliteten vara just att en maskin ersätts av en mänsklig relation. Det är väldigt få frihetliga individer som skulle angripa en transformatorstation med koppling till ett sjukhus och ännu mindre med syftet att släcka ned ett sjukhus, som dessutom har reservgeneratorer.

Det är ett svårt tema men kontentan kvarstår: utan sin infrastruktur ställs de som härskar och deras idéer inför en helt annan situation och befolkning att försöka kuva. Utan deras infrastruktur ställs vi inför en helt annan tillgång till makten över våra liv.

To death

the love of my life

I'm standing by the edge of the river. My bare feet gently touch the surface of the crispy mulch leaning against the cold solid rocks. From my skin rises a slow pliant steam following every movement I make as I walk further down. As slowly as I can I immerse myself in the dark waters. I want to feel it all, the fullness of every tiny step.

It's late fall, and the moon is close to dark. Amanitas and Liberty caps has been gathering in witch rings and shit dungs all around my cabin. I knew this was the time, and I felt that the sauna was the obvious choice. So, one by one, cap and stem, I had put them under my tongue, let those weird mycelial creatures sink through the floor of my mouth, penetrate my intestinal wall, enter my blood stream and eventually wrap their fungal threads around the rootlets of my prefrontal cortex.

I pause for a moment, lean my head back and look right up. Above me the stars have no street lights nor moon taking over the show. And I didn't even know. I thought I knew, but apparently not. Cause the sky was never this clear back then in the south of what they call sweden. No one told me that the sky could be this dark.

The frost brought everything down the last couple of days. Some Valerians and Meadowsweets still hang around beside me, but look quite scruffy and ragged. All their stored up energy spent in a rush just to produce offspring and send them off into the surrounding landscape of dirt. A minor peak everythin it seems, following a breakdown and sudden collapse. I realize: this is brutality. Nature is brutal and violent. Civilization created nothing of this. It just brought it up to a bigger scale and higher speed with every new medium* it built upon the other. And I know, the weeds know, something that I don't know, something that I should know, but no one ever let me.

Everywhere I look around me I see death and decay. This is somehow new ground for me; this fall into the dark. Something my relatives or teachers didn't show me. They said *there was no need to let go of all those things any longer and let my mind wander down into this old dark and stagnant earth. It was something of the past, they said. Now you have all this technology giving you the possibility of choosing your own weather. You can have summer all year around if you want. And if you just*

play the game right you can have the most comfortable bed you can dream of. You can have a warm and cozy shower every morning and eat whatever you'd like. You can design your own body in your own unique fashion and travel all over the world. Why bother about freezing like some pointless bitter weed stuck among the debris of the past doing nothing when you can be a sweet flowering star climbing towards the endless summer? You could reach so far, so far.

But still death is so real, right here, right now, slowly licking my thighs. So what do I do with it? Everybody here seems to know except us. I mean us humans. The trees drop all their leaves. The Cuckoos fly to the south. The Foxes change their coats. The Valerians sink into their root. They all know exactly what to do. They've done this many times before, and I have not. I've always had the freedom to go home and stick around in the comfortable zone far away from those bitter experiences and lurking dark shadows. I was privileged, they said. Everything I needed to get around I had. In fact, it was just delivered right into my hands either in pipes or trucks, wrapped in plastic or crammed in jars. But the root was always hidden. The dirty ground of my existence was absent from me and my direct experience. And when I was done, everything was just cleaned up and flushed down or thrown in the trash and transported off somewhere else. I guess I was curious about how it was like on the other side, what the origin of my body really was, and where it later disappeared. It's just basic things really.

So I left. Everything was chaotic anyway. The trip to South America, and the intoxication of the "vine of death" they called Ayahuasca, had broken me down completely. The old structure of my mind had been torn apart, sabotaged and swallowed whole, and now my physical reality had to go the same way. It didn't really feel like a decision. The relationship I was in at the moment was also in some form of collapsing state, and since my girlfriend lived in a collective with most of my friends they also slipped away eventually. At the same time my autoimmune disease, which made my rectum – my own root – bleed, got worse. My depression deepened, and my band, that used to be everything to me, seemed to be on its way of dissolving. So I finally just gave away or sold most of my stuff, packed my backpack and started hitchhiking north. I had to go find something else, whatever it was. I had nothing but this vague dream; this dream about something otherly. I was like pulled and bewitched by this other. It was almost like a force in itself dragging me out; out of the city and out of my mind.

Almost every day recently trucks have been passing by through the village. Arriving empty from the city, passing the bridge, over the river, out on the other side, and then returning full of timber on their bumping way back. This is not spectacular news that will end up on the front page of some hip newspaper in town, but this is a very real thing for us living here. This is the daily reality I faced

on the other side of the urban south, the other side of the city walls, and the other side of all those mediums handing things over to me from the other side.

And as I stand here halfly covered in the raw biting cold, trying to think of nothing, trying to slowly surrender myself to the old dark wisdom of this darkened moon, I cannot stop thinking about the letter that's been on my mind ever since. It read "Logging notification of A 287 539 ". They want to cut it down! It's now official. This old growth forest right here, right on the other side of this river where I now stand. They're gonna cut down and shovel away the only ones left who really know the art of dying and turn them into toilet paper and tampons for us civilized to wipe up our dirty ass. So this is where it all comes from. This is the dirty root of everything. This is the other side, the downside and backside, of the mediated artificial summer I grew up in. This is where all the things in the pipes, trucks, plastic bags and jars come from. These are the mountains that become solar panels and smartphones. This is the dammed river of bloody salmon mince nicely converted into a renewable energy source for the clean and green-washed south. This is my root, and it is bleeding. Now I see, really clear. It's right here, right now with no walls or mediums in between. The other side is the source and building blocks of everything the city is. It's called colonialism, and it's the foundational structure of civilization.

The water is about to reach my chest as I turn my head up facing west, seeing an empty pack of cigarettes lying beneath the bridge on top of the thin snow crust. Someone must have thrown it out of the car. I can't stop staring. It's so obvious that it doesn't fit the picture; right there in between this ancient body of intertwined beauty and me. Like a moldy stain on the window pane of some fancy shopping mall, but really quite the opposite. It seems like from the inside people tend to view things differently. From that side of the line you tend to define what's on the other side as something dangerous, bad, wrong or mad, which of course has nothing to do with your own life and identity. It's just something else; a shadow; a problem yet to be solved. Cause, *out there, on the other side, is where all the scums of society reside who just want to taint and vandalize everything we've worked so hard to realize. Don't go there. Why would you go there? Do you really wanna become a stain with all those good grades all in vain? Are you insane or what?*

But how can you see that the whole damn machinery is just as misplaced as the pack of cigarettes are to me, and that the stain on the window pane actually is the beginning of a long healing process of breaking down stagnated tissues of the earth, if you've never seen things from the other side of the perspective? Well, you can't really. Only in theory, and that's just bullshit anyway. The only real way to know what is going on out there is to cross the threshold and experience it for yourself in your own body going back and forth, back and forth, learning and forgetting new things every time you leave.

And what I've seen is that those miserable and unlucky ones that somehow ended up in the dirt on "the wrong side of life" actually are the best of allies and among the most loving and interesting creatures I've met. They tend to be defined as some...

wild primitive barbarous savages

dirty filthy violent absurd

weird psychotic and mentally disturbed

like witches queers and poisonous weeds

outlaws rioters and masked up thieves

From the inside you say that this is okay but that is not, that this is us but that's something else, that this is a boy and that is a girl, that this is the future but that's of the past, that this is mind and that doesn't matter. Some even say that death is a problem someone should solve. And I'm not saying that death is better than life at all, which would be an absurd idea indeed. What I'm trying to say is that death is the love of my life. The cold is the warmest friend. The up and the down, the in and the out, the one and the other, the high and the low. They're all just part of the ebb and flow like the peaks and the valleys of one and the same tone. That is to say that everything is one, and everything is connected to everything else. Like the flower to its root. There is no clear separation or dividing line between the one and the other side. It's just a myth continually perpetuated by the mediums in between renovating and distorting the message.

*

It seems like the mediating technologies are manifesting some sort of wall building a chasm and separation between the one and the other side (and every other kind of duality) redistributing time and space unevenly. So, on the one side, everything expands and accelerates, and on the other side everything's repressed and exploited, which means that the inside gets overloaded while the outside is undermined (but the people who is inside and above never seem to realize that their way of life is gained at the expense of everything that is outside and below). This means that as the stem grow fast and tall the roots become shallow and small. It's either too much or too little wherever you go, so I wanna know. How do I do it? How do I die and wake up and die and wake up yet again? And where are my roots? Where are the elders that know these things? Cause if we are to inhabit this world with any kind of decency we have to be able to go through our own death. That's what healing is about, what anarchy and resistance really means, and the only way to "enlightenment" for me. It's about falling apart and letting go. What's been built up has to come down. Everything needs its apocalypse, and the

sooner the better. That's what the other side has been showing me. That's what the civilized culture just doesn't see.

Cause in there, inside this urban mono-culture of humans in boxes and straight lines, you tend to become so narrow-mindedly blind in trying to find your own unique design to build that great and happy life, that you simply miss to miss and forget to forget, when all the absence is absent, and death is deported and censored out. In there, death is not a part of the day to day life. It's distant, so far off and out of your reach that you'll never really have to confront it. The mediums handle it for you. They go out on the other side and get you what you want. They take care of the violent, uncomfortable and dirty work for you so that you can lend your life to more positive, creative and life-affirming things instead.

So most of the people in there don't seem to see that the path towards a happy life in sanity, wisdom, health, vitality, freedom, light, love and ecstasy and whatever good and positive words you can possibly imagine to be, is also the path towards death simultaneously (and therefor also towards madness, emptiness, sickness, sorrow, boredom, conflict, violence, darkness and so on). But the only way to widen the light is to explore the dark. The only way to grow up strong is to sink down low and expand our roots out in the unknown. We cannot flee it. It's our only common ground. Death is at the tip of our roots. It's where we come from, and it's here to stay.

*

I take a last glimpse of the other side taking a piss before entering the sauna again. And as I stand there pissing out the remains of my own subverted stagnations my mind suddenly cuddle up in starflowers.

Att (försöka) hålla snuten på avstånd

Det finns många guider därute som beskriver alltifrån hur du bäst bygger tidsinställda brandbomber till hur du hanterar DNA, anti-forensiska metoder och hur du bäst säkrar digital information mot husrannsakan eller statlig övervakning. Vissa av dem är över fyrtio år gamla, andra är nyare, vissa av dem håller än medan andra behöver uppdateras. Vi tänkte att det inte skulle skada med ett litet förslag, en liten att-tänka-på-artikel, som ligger någorlunda i fas med fiendens metoder. Lite lärdomar och erfarenheter blandat med ren teknisk info men i ett format som förhoppningsvis inte känns alltför stelt och auktoritärt.

Ibland känns det som att det råder ett extra repressivt klimat i världen eller den region en lever i men historiskt sett så råder det sällan mer repression i en tid än det gör i en annan. Den enkla förklaringen är att staten ständigt för ett krig mot sina fiender, det är bara mer påtagligt om en drabbas av det direkt eller indirekt, som individ, grupp eller helt samhälle. Undantagen må vara situationer som världskrig men även där så handlar det om andra mekanismer och i vår mening går det oftast att säga att repressionen är konstant, det vill säga, det går inte att tänka: det kommer inte att drabba mig. För förr eller senare kommer strålkastaren att vändas från gårdagens fiende till dig.

Att vi nämner detta är för att det i skrivande stund är många från ”vår generation” anarkister i ”vår region” i vid mening, som drabbats av en likartad repression. En generation som förhållandevis smärtfritt kunnat agera djävt i sina attacker mot staten och samtidigt komma undan med det, oftast utan att ens ha behövt tänka på nationalstaternas gränser eller, i vissa fall, den teknologiska och digitala utvecklingen. Det vi menar är alltså inte att folk har skitit i säkerheten, utan tvärtom att det har funnits en bra säkerhetskultur bland kamrater som grundar sig på icke-digitala metoder men som samtidigt tillåtit en utveckling av elektronisk infrastruktur för till exempel publikationer och för att dölja vem som umgås med vem bakom krypterad kommunikation (även om kommunikationen såklart aldrig innehållit något som avslöjat kriminella aktiviteter).

Det vi är ute efter är att denna generation har delat metoder med varandra och varit framgångsrika i respektive sammanhang men att det under de sista par åren vid flera tillfällen gripits kamrater eller att kamrater tvingats gå under jorden, där dessa metoder har avslöjats och säkerhetsrutinerna genomskådats, vilket påkallar allas vår uppmärksamhet. Vi behöver alltså diskutera, dela erfarenheter med varandra och överväga hur vi ska kunna springa om snuten, när de för ögonblicket

tycks ha sprungit om oss. I vissa fall handlar det om att kamrater har varit slarviga med säkerheten och tillåtit sig att bli övervakade, kanske bara för att det har varit så enkelt under alla år och säkerhetsrutinerna till slut kändes överflödiga. I andra, mycket få fall, så handlar det om snutar som kan tänka utanför boxen. Oavsett vad så har deras repressiva framgångar gett dem en inblick i hur vi jobbar. Deras utredningar ger oss i sin tur en viss inblick i hur de nu jobbar, och det är där vi tänker att vi kan bygga vidare för att laga de tidigare skyddande rutiner vi byggt upp över generationer och eror.

Det handlar heller inte bara om tekniska rutiner, det handlar också om förhållningssätt: till varandra, till världen, till fienden och till sig själv. Vi låter ett citat från en sentida manual bli vår utgångspunkt:

- Var inte effektiva enligt samhällets normer. Att utföra en uppgift så effektivt som möjligt men sedan må skit, behandla andra illa eller inte orka med resten av livet, skiljer sig inte nämnvärt från lönearbete annat än att du själv är den slavdrivande arbetsgivaren.
- Vägen och målet är sällan samma sak och liknar mer förhållandet mellan dröm och vaket tillstånd. Om målet är ”ingen är fri förrän alla är fria”, så kan vi bara försöka att agera så frihetligt, hänsynstagande, omsorgsfullt och ansvarstagande som möjligt. Konflikter kommer alltid att finnas, motsägelsefulla känslor och svårbegripliga impulser också. Men drömmer du om en värld utan sociala hierarkier och institutioner, så är det en god idé att inte reproducera dem i dina relationer. Försök att bygga relationer så att ni kan prata om alla upplevelser ni delar, för att minska behovet att prata med utomstående om det. Ju mer begränsade samtalen mellan er är, desto större är risken att någon av er känner ett behov av att prata med andra vänner eller i värsta fall med psykolog eller snuten. Det är inte lätt men om vi är mjuka mot varandra, är det lättare att vara hårda mot fienden.
- **INGA MOBILER ELLER ELEKTRONISKA APPARATER!!!** Det är inte en överdrift: du bär på en liten snut i fickan. Lämna den hemma: vid möten, när platser spanas på, när du handlar material och när ni genomför aktionen. Moderna bilar bör undvikas och definitivt hyrbilar, som alla är utrustade med GPS. Om ni planerar att stjäla verktyg, redskap eller fordon från företag eller privatpersoner, tänk på att många har GPS-sändare på dem. Försök att memorera så mycket du kan i huvudet och det som du känner dig tvingad till att anteckna mår bäst av att brännas så snart det går.

Så långt det är möjligt, använd inte internet för att samla information. Det finns gott om bibliotek och myndigheter du kan besöka för att samla information anonymt. Om du ändå känner dig tvungen att använda internet, läs på om och använd anonymiseringsprojekt som TAILS, TOR, MACchanger m.m. Och använd

isåfall bara internet för informationssamlade, aldrig för kommunikation om planerna. Internet kontrolleras av företag och stater, inte frihetliga hackers, även om det kan kännas så i vissa digitala rum.

- Lämna så få spår som möjligt. Skyddsdräkter, munskydd, handskar, skoskydd, glasögon, kläder som kan kastas bort (i second hand-containerar eller eldas upp), allt för att du inte ska lämna DNA på brandsatsen, byggplatsen, brottsplatsen eller på vägen dit och tillbaka. Flaskor och annat material som lämnas på platsen bör så långt det går, rengöras med till exempel Mr Muscle-gel, som löser upp fett och hår. Andra kamrater använder steriliseringsmedel som används inom vården eller livsmedelshantering men vi har själva ingen erfarenhet av det.
- Lär känna var det finns kameror och undvik dem. De finns på många offentliga platser, kollektivtrafik, affärer, företag, bankomater, vägtullar osv. Sök efter kameralösa vägar. Om det inte går, klä ut dig så att det från kameravinklarna inte går att känna igen dig. Stjäl eller låna cyklar av avlägsna vänner och bekanta, använd aldrig din egen till en aktion. [Sök igenom cyklarna efter GPS-utrustning]. Handla alltid kontant inför en aktion. Allt från biljetter till nödproviant, kläder och material till brandsats. Sök efter säkra ”byggplatser”, där ni utan att lämna eller samla spår kan bygga brandsatserna. Om det inte finns, skaffa billiga tält och slå upp dem där ni känner er säkra. Kasta sedan bort eller elda upp dem. Gå igenom alla steg före, under själva aktionen och efter, om och om igen, och se om ni lämnar spår någonstans eller riskerar att senare bli avslöjade.

I ett i skrivande stund pågående fall mot flera kamrater kan det i utredningen konstateras att snuten använt GPS-spårsändare i en av kamraternas cyklar, därtill antyds flera övervakningsoffensiver mot kamraten och dens närmaste omgivning, utan att avslöja om det är via installerad kamera utnför bostaden, genom ett övervakningsteam eller annat. Då det är det landets säkerhetspolis som drivit utredningen saknas mycket information på detaljnivå.

Låt oss dröja oss kvar vid cykeln. Denna övervakningsform, att i hemlighet placera och installera en GPS-spårsändare i cykelns håligheter, sker alltså i ett sammanhang där det ingår i säkerhetsrutinerna att söka igenom privata cyklar för att undvika just detta scenario, framförallt för att inte locka snutar till möten eller rekognoseringsrundor. Om det inte var så kamraten var slarvig, använde sin egen cykel utan att genomsöka den – vi kan inte veta, då kamraten fortfarande sitter inspärrad i fiendens betongbuk – så kan det vara fallet att snuten har tillgång till svårupptäckt teknologi. Det troligaste är ändå att kamraten inte snodde eller lånade en cykel och att den inte lossade styre och sadel för att med lampa, fingrar och lämpliga tillhyggen söka av håligheterna. Lärdomen? Använd aldrig din egen cykel i en attack eller något som har med en attack mot fienden att göra. Sök med

jämna mellanrum men framförallt inför en aktion igenom cykeln, för att se om extra säkerhetsåtgärder är nödvändiga.

Vi som skriver detta tillhör dem som längtar efter internets död, tillsammans med civilisationen och all den infrastruktur som möjliggör dess överlevnad och expansion. Samtidigt är vi som folk är mest och använder skiten i tid och otid. Ibland slarvar vi men något som vi aldrig slarvar med är följande: vi kommunicerar aldrig digitalt om något som vi inte lika gärna kan säga direkt till en snut eller åklagare; inte krypterat, inte med PGP, inte genom Signal, Telegram eller OTR eller ens i utkast på hemliga mejladresser. Vi använder inte Smartphones, inte privat, inte när vi skriker till handling. Det går t.ex. att använda Signal på dator men gör vi det, så är det för att dölja våra sociala kontakter, inte för att konspirera.

Själva grunden för att bespara sig själv och sina kamrater en massa problem, i vardagen såväl som vid en husrannsakan, är enligt oss att organisera sitt digitala liv så här (eller liknande uppställning):

- En dator för privata angelägenheter: surf, mejl, titta på film osv. Helst på ett krypterat Linuxsystem
- En dator med persistent TAILS för kontakt med kamrater, för projekt, för eventuell informationsinsamling och bearbetning eller författande av texter, bilder etc.
- Om aktionskommunikéer ska skrivas: ha ytterligare en dator utan nätverkskort med TAILS och använd den för att skriva men publicera aldrig från en dator eller ett nätverk som kan kopplas till dig
- Om du har externa hårddiskar: kryptera med t.ex. Veracrypt eller med Linux olika krypteringsmöjligheter
- Om staten lyckas komma in i ditt system, med en trojan e.dy. så spelar kryptering och andra säkerhetsåtgärder ingen eller liten roll, då har du troligen redan en Keylogger installerad. För att minska risken för detta: Använd Linux, öppna aldrig okända mejl och var medveten om vad du laddar ner på datorn
- Vid en husrannsakan, dra ut strömmen/stäng av alla elektroniska apparater med hårddisk, minneskort eller nätverkskort

Det finns gott om fördjupande texter inom ämnet, så detta är bara att betrakta som en liten post it-lapp.

Till slut vill vi bara lyfta fram att målet för oss inte är att göra det så svårt, avancerat, tråkigt eller krävande som möjligt att agera, att fysiskt angripa den värld som vägrar oss vår frihet. Varje situation kräver sin analys, sina metoder

och experiment, där våra förslag kan vara helt irrelevanta. Samtidigt har vi av flera generationers kamper lärt oss vad fienden har i sin arsenal och försökt att se bortom den. Vi försöker lära oss av våra egna och andra kamraters misstag men lika mycket av våra egna och andra kamraters framgångar.

Å ena sidan: vad är möjligt trots den intensiva övervakningen och forensiska kapaciteten. Å andra sidan: vilka luckor uppstår där de ännu inte lyckats utveckla eller pröva sina repressiva metoder? Vi kämpar av lust och längtan, vi måste vilja utmana oss själva och deras repression, annars är det ingen mening att vi kämpar. Fienden kan inte vara överallt hela tiden, skuggorna tillhör oss.

En solidaritet utan namn

De är tre, tre högvuxna men långsmala granar. Eller troll, tänker jag, för att ge dem ett namn de flesta kan relatera till. Långsmala för att få plats mellan två jättelika klippblock, vars uråldriga ryggar täcks av ett nästan lika gammalt mossregn. Ett mossregn och det faller i alla ljus men just i morgonljuset faller det som ett grönt vattenfall.

De tre trollen, i det som varit deras hem tills maskinerna kom. De bor kvar på samma plats men inte på samma vis. Förr rörde de sig fritt i den mörka skogen dag som natt, mellan skrevor, milsvida utsikter och djupa hålör. Nu orkar de bara röra sig om natten. Tiden då landsbygdens maskiner och de som styr dem sover. För sent. Trollen vet inte vart de som styr maskinerna bor. Vart de har ställt maskinerna. Hade de vetat, så hade de krossat dem: stål, plast, kött och ben tills allt blandats ut till en oigenkännlig massa. De sitter fast i en ond cirkel, precis som jag, precis som de flesta av oss.

Jag vandrar upp för berget med en jättelik kittel. Buljong: märgsaft, ben och grönsaker. Jag sjunger vår hemliga sång och tänker på fallna kamraters, på fallna anarkisters, andar och ber dem om styrka. Gången blir en dans och när jag kommer fram sluter jag ögonen. Mina önskningar blir böner och bilder: tusentals människor sveper förbi medan deras injicerade fantasier krossas. Så som kedjor på det tidiga 1900-talets affischer, brister föreställningarna och tron på institutioner, härskandets berättelser och människans storslagenhet. Skogar sveper förbi. Skogar som växer sig ogästvänliga och starka nog att krossa den som försöker mäta, äga, skövla eller sälja dem; växer tills de ännu en gång vågar släppa in ljus och lust. Skogarna är kokonger och fjärlar, oföreställbara i sin barrande prakt och bladliga skönhet, den barkande grymheten som ett tyst löfte mellan asplöven. Brinnande politiska hemvister sveper förbi, rasande skyskrapor, exploderande fabriker och människor, som inte längre kämpar utan dansar på ruinerna av det som var deras vardag.

De fallna kamraterna; de som dött i fängelsehålör, i galgar, spetsade på pålar, avrättade av statens lakejer eller stilla somnat in efter ett liv av kamp mot underkastelsens väktare.

Trollen, utan dem och deras solidaritet kan vi slåss på fiendens villkor tills vi själva blir maskiner, utan ett uns av vildhet kvar i oss. Livlösa soldater i andra institutioners tjänst.

Den offergrop som grävts vid de tre granarnas rötter av någon före mig, fylls med buljong och tacksamhet och allra sist med ett löfte om att göra det trollen inte förmår, ett löfte om att inte lämna maskinerna ifred.

Sweden is a socialist trap

The places I come from we learned to organize in complete different ways.

I've learnt that the State is my enemy.

I've learnt that landlords are my enemy.

I've learnt that all bosses are assholes.

Coming here, I feel irritated every time, people are upset and surprised, when the Mother State does not provide, when Police oppresses and when your landlords push you out, despite a friendly deal and good beginnings.

Coming here, people are so caught up in their image and reputation, they can't handle dissidents.

But WE ARE dissidents. We are supposed to be just that.

Every day I wanna kill a cop that's too violent people say we don't want violence and chaos but they don't know the cop is inside of me I want to kill the cop inside and also inside me is chaos - which is a good thing.

In Sweden i find myself organizing with socialists. Some are upset the communists are taking over.

I understand them, communists have always sold us out.

But I don't care what's considered "correct" when a man can't stand me demanding respect.

I am a dissident.

In Sweden, all you wanna talk about is workers rights.

Whatabout non-workers rights?

What about the rights for those, who've chosen not to work.

What about the rights for those, whose work isn't considered work.

What about the right for those, who want to but aren't allowed to work.

Our pride can never ever ever ever come out of our productivity.

SO, am I sleeping with the enemy, says you? Well, fuck you.

Mellan tydliga tvivels tvångströjor

Jag vill vara tydlig: Argumentet för att inte utrota vargen, är vargen.

Helena Granström

Tio år har gått sedan min värld var en värld av rätt och fel: de som strävar efter civilisation och de som strävar efter det vilda; maskin och organism. Världen har till det yttre inte förändrats mycket. Vi dödar oss själva med samma beslutsamhet som vi dödar det vilda, mer eller mindre medvetet, mer eller mindre naivt. Med eller utan Greta Thunberg.

Jag tror ofta att jag är nostalgisk när jag minns just den där tiden för tio år sedan, när jag tänker på hur levande världens kändes. Lättheten, med vilken jag bröt mot allt som förväntades av mig. Lättheten, med vilken jag eldade upp master, släpade runt på soppkök med dumpstrad mat som ingen ville ha. Obryddheten, när jag lämnade hotbrev med hagelpatroner till representanter för bemanningsföretag. Ibland känns det som att allt jag har kvar från den tiden är min vägran att anamma den nya tekniken, att jag vägrar smarta telefoner, och att jag några gånger om året gör salvor för att skydda mina kamraters älskvärda hudar mot samhällets gift.

Det är trots allt inte nostalgi, tröstar jag mig själv, det är ett sökande efter ett självförtroende som sårats och flytt den självömkande kroppen. Det är jakten på de nedgrävda AK47:orna i skogen, som jag vill vända mot den civiliserade tämjda best, det husdjur som är av lika mycket självförnekelse som statlig repression har format under min hud.

Jag ska inte skylla ifrån mig. Mitt liv har formats av aktiva val, inte sällan passionerade, på-liv-och-död, dramatiska och ständigt med visioner om vad de kan leda till; inte med planer, inte ekonomiskt beräknade och i många fall utan hänsyn till hur min omvärld påverkas av dem. Jag älskar oftast men inte alltid mig själv när jag gör valen och kastar om mitt livs grundvalar. Jag hatar oftast mig själv men inte alltid när jag landat i det nya och låtit det bli gammalt.

Det fanns inte på kartan, detta kontrollredskap, att jag skulle skaffa barn. Ändå gjorde jag ett aktivt val. Det valet har precis vaggats till sömns under min falsksjungna sång och vilar nu vid min sida med löften om att jag inte aktivt ska riskera fängelse de närmsta åren. Jag tänker, lika arrogant som naivt: vem är jag om jag inte riskerar fängelse? Då är jag inte mer än den lilla lort som samhället vill att jag ska vara. Jag fastnar där, i min egenhändigt gillrade fälla, och klafsar runt i tjära. För hur jag än vänder och vrider på det kommer jag alltid att riskera fängelse, om inte för det jag har gjort under alla år, så för den jag är, för mina glittrande semtex-tankar, för mina blålågefärgade naglar och känslor, eller för de jag umgås med, älskar och saknar så snart de lämnat mig.

Tjäran under fötterna blir ett hål och jag faller. Medan jag faller, medan vi faller, tänker jag att fallet, fallets skräckfyllda tillstånd, bara kretsar kring en sak – rädslan för att landa.

Jag tror att jag faller just nu. Jag är livrädd. Rädd för att landa där jag nu befinner mig till det yttre – omgiven av människor med en längtan efter mer kontroll, mer mänsklighet och mer av allt... utom just anarki – men också till det inre, där tvivlen gör mig oförmögen att agera eller att med pondus uttrycka det jag känner och tänker.

Jag vill dela mina tvivel med dig, precis som att jag vill dela min osäkerhet men inte för att bekräfta mitt fall som ett statistiskt tillstånd, det är det inte, det är ett tillstånd i rörelse. Jag vill dela detta för att vi alla befinner oss i rörelse och trots det, tycks våra rörelser i det som kallas Sverige bara röra sig åt ett håll: åt mer underkastelse, mer samhällelig framtidstro och mer av allt... utom just anarki.

Jag tror också att jag vill dela detta för att påminna om att hur många master som än brinner, så finns det fler som behöver brännas; hur många upplopp som än härjar i de urbana centren, så finns det fler som behöver startas och inte bara i städerna; för att påminna om att hur fint det än verkar med en ekovänsterhalvkapitalistisk liten värld eller en i desperation framkallad ekofascistisk stat, så måste även de krossas tillsammans med tron på massamhället, på civilisationen, på den organiserade underkastelsen. Åtminstone om vi ska få en chans att leva som de vilda djur jag är övertygad om att vi är, ibland, men åtminstone alltid i någon liten del av våra kroppar. Frågan är bara hur och svaret lika varierande som de som ställer frågan.

Jag vägrar att vara en av dem som säger åt andra att göra en massa saker, utan att själv göra det. Det hindrar mig dock inte från att önska och att uttrycka min önskan i all sin enkelhet: bränn ner skiten! Bränn ner skiten och forma upproriska relationer! Det är åtminstone så den enda plan jag någonsin haft i livet sett ut.

Slaveri är det normala och teknologins fördummande effekt.

Vi lever i en märklig tid där det frivilliga förslavandet bara blir mer och mer intensivt. Massan drömmer om maskinen som ska befria dem men egentligen är det precis tvärt om. För varje ny teknologisk innovation krymper vår värld och vår frihet.

Precis som att slaveri/löneslaveri förvandlats från ett tidigare tvång till att idag uppfattas som en rättighet och något frivilligt finns ett motsvarande okritiskt förhållningssätt till teknologi och mobila enheter. Internet och mobilen ses idag som en rättighet och något som befriar oss och förenklar vardagen. Kritiken mot denna teknologi bland massan är i stort sätt obefintlig. Och har det funnits någon kritik har den snabbt tystats med hjälp av forskningsrön som påvisar kritikens felaktighet. Men vad gör mobilen/skärmen/spelen/omedelbar tillgång till oändlig information/digitalt medierad kommunikation med oss egentligen?

Problematiken finns i de personliga, känslomässiga, relationella, kroppsliga och frihetliga planen och vidare genom statlig kontroll och ekonomisk kapitalisering av det privata. Alltså alla delar av våra civiliserade slavliv.

Den bästa och mest framgångsrika sociala teknologin¹ är den som trigger underliggande omedvetna impulser och beteenden i våra kroppar. Som får våra känslomässiga "hål" skapade av skitsamhällets traumatisering av våra själar och kroppar, att fyllas. Det spelar ingen roll ifall hålen fylls av knark eller kärlek. Våra traumatiserade kroppar känner ingen större skillnad. Kärleken är en känsla som kommer från djupa meningsfyllda relationer och handlingar med våra närmaste vänner/kamrater och med den vilda naturliga världen (skogen, haven, bergen etcetera). Knarket är allt annat. Och ju mer innehållslöst knark desto snabbare måste det fyllas på. Alltså allt från de ytliga relationerna med våra löneslaveri-kollegor till knarket i form av kemikalier, facebook, film/tv-serier, fotboll, sexmissbruk eller shopping. Dessa företeelser har som enda uppgift att fördumma, passivisera, få oss att fly och få oss att glömma. Det finns inget annat innehåll eller syfte.

.....
1 Till exempel Facebook, Instagram, Youtube.

Men då säger fotbollsälskaren att fotboll får oss att komma nära varandra i lek och folkfest, det överbryggar kulturella och språkliga barriärer, det skapar massa positiva och engagerade känslor, det skapar mening i våra liv, det är ett perfekt samtalsämne. Nej - det fördummar, passiviserar, får oss att fly och får oss att glömma hur fördjävla illa vårt samhälle fungerar. Det är en av miljontals teknologier som bidrar till individers zombieliknande tillstånd. Som istället för att samla oss på barriaderna eller får oss att planera nästa attack, får oss att härda ut, avvärja oss och passivisera vår kamp för frihet och självbestämmande i våra liv.

Men skitsamhällsförespråkarna hävdar ju att all teknologi inte är ond. Den medicinska teknokemiska industrin får ju oss att leva längre. Den botar cancer och ger människor med kroniska sjukdomar en möjlighet till att leva ett drägligt liv. Det är sjukt elitistiskt, abelistiskt, transfientligt och till och med fascistiskt att vara emot denna industri. Dessa argument är ihålliga och ytliga utan någon som helst förståelse för orsak och verkan och för de vilda växternas läkande förmåga.

Vad den medicinska teknokemiska industrin sysslar med är att släcka symptom. Symptom skapade av skitsamhället vi lever i. Staden som de flesta människor på vår jord lever i är en totalt fientlig och giftig artificiell miljö för våra kroppar och psyken. Kombinationen av den fysiska och psykiska påfrestningen som vi utsätts för varje sekund vi befinner oss i denna miljö gör oss allvarligt sjuka - nu, när folk blir gamla eller när det förs vidare till barn. Istället för att kroppen hanterar de patologiska attacker som vi utsätts för i vår naturliga miljö och som vi under miljontals år lärt oss hantera, stressas kroppen med attacker från syntetiska och artificiella molekyler som bara funnits i några tiotal år. Det krävs ingen djup tanke för att förstå att detta gör oss sjuka. Att hävda att det behövs år av ”forskning” för att bevisa hur skadlig en molekyl skapad i ett laboratorium är, visar hur dum människan blivit. Det räcker att lyssna på något så enkelt som magkänslan och vår medfödda intuition. Samma magkänsla som står under attack från de digitala skärmarna. Vi har redan all ”medicin” vi behöver. Den är helt gratis och den växer vild på våra ängar, åkerkanter, i bäckar, i skogsgläntor och i trädgårdar. Och om det finns industrimedieiner/hormoner som personer behöver, då får väl de personerna se till att dessa, på ett frihetligt sätt tillverkas och sprids.

Istället för att lyssna på visdomen som finns inom oss och som skapas i våra djupa relationer med nära och kära och med det vilda, outsourcar vi detta till ytliga hjärntvättare (lärare, professorer, doktorer, byråkrater, politiker...) och mer nutida - google, wikipedia och den stundande maskin-intelligensen. Och framtiden kommer knappast bli bättre eller mindre digital. Kina har som mål att sätta en kamera i varje gathörn. De har maskinintelligens som kan läsa av känslor² - ifall

.....
2 <http://dialectical-delinquents.com/class-struggle-histories-2/>
hong-kong-trying-to-block-the-road-to-totalitarianism/

du är arg eller ledsen och därigenom är ett hot mot "säkerheten". Snuten i centrala London vill koppla in ansiktsgenkänning i alla kameror. 5G håller på att upphandlas och installeras och Elon Musks satellit-wifi-dröm³ har redan ett hundratal satelliter i omloppsbana runt jorden - målet är 40 000! Om några år kommer alla dessa frihetsberövande dumheter finnas över hela världen. Orwells sjuka kontrollsamhälle i 1984 håller på att bli en verklighet. Och snart kommer nästa generation⁴ som aldrig upplevt ett liv utan internet att komma ut ur hjärntvättarakademierna och börja bli samhälls"utvecklare". Dessa kommer skapa nästa nivå av digital hjärntvättning, kontroll och passivisering. Nästa nivå av dumhet.

.....
3 https://en.m.wikipedia.org/wiki/SpaceX_Starlink

4 Jag är medveten om att jag låter som en äldre person som klagar på ungdomen. Men tyvärr är det så illa att för varje generation som växer upp i detta skitsamhälle läggs ytterligare lager av dumhet på. Nej jag vill inte försvara det som varit, jag vill riva skiten som omger oss nu.

BURN
CONTROL
BURN

“Den anarko-nihilistiska inställningen är i huvudsak att det är kört. Den nuvarande manifestationen av det mänskliga samhället (civilisation, leviathan, industrisamhället, global kapitalism eller liknande) är bortom räddning, och därför borde vår respons till det vara renodlad fientlighet.”

Sarafinski, Blessed is the flame

*”Följ mig inte... Jag leder inte dig
Gå inte framför mig... jag kommer inte följa dig...
Skapa din egen väg... Bli dig själv...”*

Konspiration av Celler av Eld - Cellen Medlemmar i fängelse